

PETER JAMES

Hon se smrtí

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

PETER
JAMES
Hon se smrtí

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

Originální vydání
DEAD TOMORROW

Přeložil Stanislav Pavlíček

*Památce
Freda Newmana
– s úctou!*

Copyright © Really Scary Books / Peter James 2009
Translation © Stanislav Pavlíček, 2009

ISBN 978-80-7243-423-7

KAPITOLA

1

Susan tu motorku nenáviděla. Tolikrát Natovi říkala, že motorky jsou smrtící stroje, že jízda na motocyklu je ta nejnebezpečnější věc na světě! Pořád a pořád mu to opakovala. Nat ji s oblibou konejšil tím, že statisticky vzato se plete. Že ve skutečnosti nejnebezpečnější věcí je vstupovat do kuchyně. To je totiž místo s nejvyšší pravděpodobností smrti.

Jako vyšší odborný nemocniční lékař to v práci vídal každý den. K ošklivým nehodám docházelo samozřejmě i na motocyklech, ale nic se nerovnal tomu, co se dělo v kuchyních.

Lidé pravidelně dostávali ránu elektrickým proudem, když nechtěně strčili vidličku do toastovače. Anebo umírali následkem toho, že spadli z kuchyňské židle a zlomili si vaz. Anebo se otrávil jídlem. S oblibou Susan vyprávěl o jedné z obětí, kterou kdysi přivezli na úrazové oddělení Královské sussexské okresní nemocnice, kde pracoval – anebo byl spíš prací přímo přetížen. Dotyčná se naklonila do myčky, aby ji odblokovala, a do oka si přitom vrazila vykosťovací nůž.

Motorky nejsou nebezpečné, tedy alespoň nikoli takové jako jeho ohromná červená honda fireblade (která dokázala stovku vytáhnout za tři sekundy), rád říkával své Susan; problém představují ostatní účastníci silničního provozu. Člověk se prostě před nimi musí mít na pozoru, toť vše. A navíc, jeho fireblade produkovala o poznání méně emisí CO₂, než Suzanino značně ojeté audi TT.

Ale ona tohle vše zásadně ignorovala.

A ignorovala i jeho nářky nad tím, že musí Vánoce – které měly přijít již za pět týdnů – strávit, jak s oblibou říkal, ve *vyhnanství*, tedy u Susaniných rodičů. Jeho zesnulá matka mu často opakovala, že přátele si člověk může vybrat, ale příbuzné ne. A měla zatracenou pravdu.

Kdesi četl, že když si muž bere ženu, doufá, že jeho životní družka zůstane navždy stejná. Když si ale žena bere muže, má v plánu ho změnit.

A Susan Cooperová na tom úspěšně pracovala a užívala k tomu tu nejničivější zbraň z ženského arzenálu: byla šest měsíců těhotná. Nat byl na to pocho-pitelně jaksepatří hrdý, ale zároveň si smutně uvědomoval, že dítě bude brzy realitou. Fireblade půjde do garáže a bude ji muset nahradit něco praktického, nějaký kombík nebo minivan. A aby uspokojil Susanino sociální a ekologické svědomí, bude to muset být nějaký pitomý hybrid, kombinující pohon naftový s elektrickým. Proboha!

Jak zábavné to všechno asi bude?

Protože dorazil domů brzy ráno, zíval nyní u kuchyňského stolu v jejich malém domku v Rodmellu, patnáct kilometrů od Brightonu, snídal a civěl na

zpravodajský šot o sebevražedném bombovém atentátu v Afghánistánu, vysílaný v rámci ranní televizní show *Breakfast*. Hodiny na obrazovce ukazovaly 8.11, jeho hodinky 8.09. Jeho duševní bystrost však odpovídala hluboké noci. Strčil si do pusy lžičci cereálií Shreddies, zapil je pomerančovým džusem a černou kávou, načež chvatně vyběhl zpátky nahoru. Tam na rozloučenou políbil Susan a jemně poplácal břicho s malým.

„Jeď opatrně,“ nabádala ho.

A co si myslíš, že chci dělat, jet nebezpečně? pomyslel si, ale nevslovil to. Místo toho pronesl: „Miluju tě.“

„Taky tě miluju. Zavolej mi.“

Nat ji znovu políbil, pak sešel dolů, narazil si na hlavu helmu, natáhl kožené rukavice a vykročil do mrazivého rána. Když tlačil svůj těžký červený stroj ven z garáže, bylo teprve krátce po rozednění. Pak za sebou s hlasitým třesknutím zabouchl dveře. Ačkoli byl přizemní mráz, už několik dní nepršelo, a tak nehrozilo, že by mohla být na silnicích námraza.

Vzhledl k oknu se zataženými závěsy a pak naposledy v životě stiskl startovací tlačítko své milované motorky.

KAPITOLA

2

Dr. Ross Hunter je jednou z několika málo stálic mého života, pomyslela si Lynn Beckettová, když mačkala zvonek jeho ordinace na panýlku v krytém vchodu. Měla-li být k sobě upřímná, tak by nějakou jinou stálici ve svém životě jen těžko hledala. Tedy kromě *neúspěchu*. Ten rozhodně stálicí jejího života byl. V neúspěších byla dobrá a bylo tomu tak vždycky. Přímo v nich excelovala. Klidně by v této oblasti mohla reprezentovat Anglii.

Její život byl, v kostce řečeno, sedmatřicet let dlouhou řadou pohrom, která začínala malými věcmi, jako když si v sedmi letech usekla dveřmi od auta kousek ukazováčku, jež ovšem, tak jak její život nabíral na závažnosti, postupně narůstaly. Neuspěla v roli dcery svých rodičů, v roli manželky svého muže a nyní jako rozvedená soustavně nezvládala roli matky své dospívající dcery.

Doktorova ordinace se nacházela ve velké edwardiánské vile v klidné ulici Hoveu. Vila původně sloužila jenom k bydlení. Mnohé z velkolepých řadových domů však byly zbořeny a nahrazeny bytovými domy. A většina z původních domů, které v ulici zůstaly, jako třeba tento, byla nyní využita pro kanceláře nebo soukromé lékařské ordinace.

Vešla do známé vstupní haly, v níž to vonělo leštidlem na nábytek a slabě páchlo dezinfekčním prostředkem. Na opačném konci místnosti spatřila sekretářku Dr. Huntera, kterou právě zaměstnával nějaký telefonát, a vklouzla do čekárny.

Za zhruba patnáct let, co sem docházela, se v této velké, ale omšelé místnosti nic nezměnilo. Na štukovaném stropě se vyjímalá tatáž skvrna od vody,

tvarem zhruba připomínající Austrálii, před krbem stála v květináči tatáž umělá květina. Čpělo to tam známou zatuchlostí a nezmizela ani spolu navzájem neladící křesla a pohovky, jež vypadaly jako v aukcích neprodejně poslední kusy nábytku z vyklizených domů, které v mlhami zahalené minulosti kdosi zakoupil za hubičku. Zdálo se, že i některé z časopisů ležících uprostřed kulatého dubového stolu nebyly již celá léta nahrazovány novějšími čísly.

Lynn pohlédla na vetchého staříka, který seděl zabořen do křesla se zničenými péry. Hůl měl zabodnutou do koberce a svíral ji tak pevně, jako by tím chtěl zabránit tomu, aby v křesle nezmizel zcela. Vedle něj se nacházel netrpělivě vyhlížející třicátník v modrém kabátě se sametovým límcem, kterého plně zaměstnával jeho elektronický pomocník značky BlackBerry. Na stojanu se tu nacházely různé letáky. Některé radily, jak přestat kouřit, ale Lynn byla nyní v takovém nervovém rozpoložení, že by spíš potřebovala poradit, jak kouřit *víc*.

Na stole leželo čerstvé číslo deníku *Times*, ale Lynn dospěla k závěru, že není v stavu se soustředit na čtení. Od té chvíle, co jí Dr. Hunter včera odpoledne zavolal a požádal ji, aby hned ráno přišla sama k němu do ordinace, nezamhouřila Lynn oko. A kvůli nízké hladině krevního cukru se navíc cítila celá roztřesená. Vzala si sice léky, ale stěží polkla sousto snídaně.

Poté, co usedla na okraj židle s kolmým opěradlem, zašátrala v kabelce a do pusy si vstrčila pár glukózových tablet. Proč ji chce Dr. Hunter tak naléhavě vidět? Týká se to toho vyšetření krve, na kterém byla minulý týden, anebo – což je pravděpodobnější – Caitlin? Když ji v minulosti vyděsila bulka, kterou si našla na prsu, anebo když se bála, že by výstřední chování její dceřry mohlo být příznakem mozkového nádoru, doktor jí jednoduše sám zavolal a sdělil onu dobrou zprávu, že biopsie, tomografie či rozbor krve dopadly dobře, a že si tudíž nemusí dělat starosti. Tedy pokud bylo, co se Caitlin týkalo, někdy vůbec možné *nedělat si* starosti.

Přehodila si jednu nohu přes druhou, ale pak ji dala zase zpátky. Byla elegantně oblečená. Měla na sobě svůj nejlepší kabát – modrý, středně dlouhý, z vlny a kašmíru, výhodně pořízený při lednových výprodejích –, tmavomodrý pletený svetřík, černé kalhoty a černé semišové boty. Ačkoli si to nikdy nepřiznala, vždycky se snažila vypadat dobře, když šla k doktorovi. Ne snad že by svým vzhledem oslňovala – již dávno ztratila schopnost, o dostatečné sebedůvěře nemluvě, se takto oblékat – ale přinejmenším byla vždycky pěkně oblečená. Spolu s dobrou polovinou pacientek Dr. Huntera i ona svého lékaře tajně zbožňovala. Ne ale že by se mu to někdy odvážila dát najevo.

Od rozchodu s Malem zůstávala její sebedůvěra na dně. V sedmatřiceti byla Lynn stále atraktivní ženou a několik jejích přátel, její bratr i její zesnulá sestra jí říkali, že by byla ještě atraktivnější, kdyby přibrala něco z toho, co shodila. Byla vychrtlá, to věděla. Sama to viděla, když se podívala do zrcadla. Vychrtlá ze všech starostí, ale především ze starostí o Caitlin, které trvaly již více než šest let.

Nedlouho po Caitlininých devátých narozeninách byla u její dcery diagnostikována choroba jater. Od té doby měla dojem, jako by se ony dvě nacházely v jakémsi dlouhém temném tunelu. Nekonečné návštěvy specialistů. Vyšetření. Krátká období hospitalizace tady v Sussexu a delší období, jedno z nich trvalo skoro rok, na jaterním oddělení Královské jiholondýnské nemocnice. Caitlin podstoupila několik operací, při nichž jí byly do žlučovodů zavedeny kovové stenty. Pak další operaci za účelem vyjmutí stentů. Nekonečné transfuze. Občas měla kvůli své nemoci tak málo energie, že usínala ve třídě. Zjistila, že nemůže hrát na svůj milovaný saxofon, protože to dechově nezvládne. A k tomu všemu byla nyní v pubertě, takže se začínala chovat zlostněji a vzpurněji. *Proč já?* ptala se ustavičně.

Což byla otázka, na niž Lynn nedokázala odpovědět.

Už dávno nepočítala, kolikrát seděla v čekárně pohotovosti Královské sussexské okresní nemocnice, zatímco lékaři ošetřovali její dceru. Jednou, ve třinácti letech, museli Caitlin vypumpovat žaludek, protože ukradla z domácího baru láhev vodky. Jindy, to jí bylo čtrnáct, spadla ze střechy a rozplácla se na kamenné dlažbě. A pak nastala ta strašná noc, kdy Caitlin přišla ve dvě hodiny do Lynniny ložnice, měla skelný pohled, potila se a současně měla takovou zimnici, že jektala zuby. Přitom oznámila, že spolkla tabletu extáze, kterou jí dal nějaký gauner v Brightonu, a že jí bolí hlava.

Pokaždé do nemocnice přispěchal Dr. Hunter a zůstal s Caitlin tak dlouho, dokud nebyla mimo nebezpečí. Nemusel to dělat, ale takový už to byl člověk.

A nyní se otvíraly dveře a on vstupoval do čekárny. Měl vysokou elegantní postavu, na sobě oblek s úzkým proužkem, hezké držení těla, pohledný obličej, který lemovaly vlnité prošedivělé vlasy, a vlídné starostlivé oči, jež byly částečně zakryty brýlovými skly ve tvaru pŕlměsíce.

„Lynn!“ pronesl silným, rázným hlasem, který byl ovšem toho rána jakoby zvláště ztlumený. „Pojďte dál.“

Dr. Ross Hunter měl dva odlišné výrazy, jimiž vítal své pacienty. Jeho normální, opravdově upřímný úsměv, jímž jako by říkal „Rád vás vidím“, byl jediný, který Lynn za ta léta, co byla jeho pacientkou, znala. S onou teskně zadumanou grimasou, doprovázenou kousáním do spodního rtu, se Lynn zatím nikdy nesetkala. Tenhle výraz měl Dr. Hunter uzamčený ve skříňce a hrozně nerad ho vytahoval ven.

Právě tento výraz měl ale na obličeji dnes.

KAPITOLA

3

Bylo to dobré místo pro rychlostní radar. Lidé pravidelně dojíždějící a většinou též chvátající do Brightonu věděli, že ačkoli je na tomto úseku Lewes Road povolena maximální rychlost čtyřicet mil v hodině, mohou za semaforey v klidu zrychlit a nemusejí na vozovce o dvou proudech v každém směru brzdit do chví-

le, než za zhruba půldruhého kilometru dorazí k trvale instalovanému radaru v podobě rychlostní kamery.

BMW kombi v nápadném modro-žluto-stříbrném zbarvení, které bylo zaparkované v boční ulici a ze strany přijíždějících řidičů částečně zakryté autobusovou čekárnou, muselo pro většinu z nich představovat nemilé ranní překvapení.

Policejní konstábl Tony Omotoso stál u vzdálenější strany auta, v ruce držel laserovou pušku, jako oporu používal střechu auta a červenou tečkou mířil na přední poznávací značky vozidel. To bylo místo, jež umožňovalo nejlépe změřit rychlost těch vozidel, u nichž měl Omotoso dojem, že překračují maximální povolenou rychlost. Když měl tečku na poznávací značce toyoty v provedení sedan, stiskl spoušť. Na digitálním ukazateli se objevila rychlost 44 mil v hodině. Řidič si ho všiml a již šlápl na brzdy. Omotoso se řídil přesně formulovanými směrnicemi a toleroval překročení maximální povolené rychlosti o 10 % plus 2 mile v hodině k tomu. Pak zamířil na poznávací značku bílé dodávky ford transit – 43 mil v hodině. Pak se kolem pohnal motocykl harley softail, který rychlostní limit zjevně překročil, ale Omotoso ho nestihl včas zaměřit.

Po jeho levici – připravený vyskočit, jakmile Tony zavolá – stál Omotosův kolega, další dopravní policista, policejní konstábl Ian Upperton, vysoký, hubený muž v policejní čapce a jasně žluté reflexní vestě. Oba muži venku pořádně promrzali.

Upperton pozoroval harleye – líbily se mu všechny motorky a jeho cílem bylo stát se jedním z policistů, kteří se pohybují právě na motocyklech. Harleye však byly motorky určené k vyhlídkovým jízdám. Uppertonovou vášní byly vysokorychlostní stroje užívané k silničním závodům, jako byly motorky BMW, suzuki hayabusa či honda fireblade. Stroje, na kterých se musí člověk naklánět, aby projel zatáčkou, a ne jen točit říditky jako volantem.

Okolo zrovna projížděla červená motorka značky Ducati, ale motocyklista si policistů všiml a zpomalil tak, že jel skoro krokem. Řidič opotřebovaně vyhlížející zelené fiesty, jedoucí ve vnějším pruhu, však zjevně nikoli.

„Fiesta!“ vykřikl Omotoso. „Padesát dva.“

Policejní konstábl Upperton vyskočil ven a terčíkem naváděl auto ke kraji. Ať už si řidič policisty nevšiml, anebo to udělal schválně, auto v každém případě nereagovalo a jen prolétlo kolem.

„OK. Jdem po něm. Whisky čtyři tři dva Charlie Papa November,“ zakřičel Upperton na kolegu číslo auta a pak skočil za volant.

„Svině!“

„Jo, kurvy!“

„Proč sakra nehoníte vopravdový zločince, co?“

„A chudáky řidiče nenecháte na pokoji?“

Tony Omotoso otočil hlavou a spatřil dva výrostky, kteří ledabyly procházeli kolem.

Protože ročně zemře na silnicích Anglie 3500 lidí, zatímco zavražděno je jen 500, proto, chtělo se mu říct. Protože Ian a já každé zatracené den seškrabujeme ze silnice mrtvý a rozmlácený těla, a to kvůli takovejmhle vymatlačím, jako je tenhle v té fiestě.

Neměl ale čas. Jeho kolega už stačil zapnout modré majáky a spustit houkačku. Omotoso hodil laserovou pušku na zadní sedačku, vlezl dopředu a začal si přes sebe přetahovat bezpečnostní pás, zatímco Upperton vypálil s autem do mezery v řadě projíždějících vozidel a sešlápl plyn až na podlahu.

Akcelerace vmáčkla Omotosa do sedačky. Její sílu cítil až v žaludku. Dožil se mu vléval adrenalin. Ano, tohle patřilo k věcem, které měl na své práci nejradši.

Displej Automatického systému pro rozpoznávání registračních značek, připravený na palubní desce, na ně pípал. Zobrazoval číslo fiesty, W 432 CPN, a sděloval, že za vozidlo nebyla zaplácena daň ani pojištění a že je vozidlo navíc registrováno na řidiče, kterému byl odebráno řidičské oprávnění.

Upperton přešel do vnějšího pruhu a fiestu rychle doháněl.

Pak se ve vysílače ozvalo: „Hotel Tango čtyři dva?“

„Hotel Tango čtyři dva slyší,“ odpověděl Omotoso.

„Byla oznámena vážná dopravní nehoda,“ sděloval operační důstojník. „Motocykl a auto na křižovatce Coldean Lane a Ditchling Road. Můžete se tam přesunout?“

Sakra, pomyslel si Omotoso, kterému se nechtělo nechat fiestu ujet. „Ano, ano, jedem tím směrem. Upozorníte všechny brightonské hlídkové vozy na vozidlo ford fiesta poznávací značka Whisky čtyři tři dva Charlie Papa November, barva zelená. Rychle směřuje na jih po Lewes Road a blíží se k městskému okruhu. Máme podezření, že ho řídí osoba, které bylo odejmuto řidičské oprávnění.“

Kolegovi ani nemusel říkat, aby otočil. Upperton již prudce brzdil, měl vyhozený pravý blinkr a hledal mezeru v řadě projíždějících vozidel.

KAPITOLA

4

Malcolm Beckett ve svém třicet let starém modrém voze značky MGB GT cítil, že se moře blíží. Bylo to jako droga, jako kdyby měl oceán v žilách, jako kdyby pokaždé, když se od něj načas vzdálil, potřeboval pořádnou dávku. Od svých šestnácti let, kdy nastoupil ke Královskému vojenskému námořnictvu jako strojník v přípravě, strávil celou svou kariéru na moři. Deset let u vojenského námořnictva a pak jedenadvacet let u obchodního loďstva.

Miloval Brighton, kde se narodil a vyrostl, protože město se rozprostíralo kousíček od pobřeží, ale nejmšťastnější byl na palubě lodi. Dnešek byl koncem jeho třítýdenního volna na břehu a začátkem tří týdnů práce na moři, na lodi

Arco Dee, kde byl hlavním strojníkem. Není to tak dávno, uvědomoval si s lítostí, co byl nejmladším hlavním strojníkem v celém obchodním loďstvu, ale teď, v sedmačtyřiceti, se z něj rychle stával veterán, starý mořský vlk.

Podobně jako u své milované lodi, kde znal každičkový nýt, znal i každý šroub a matku svého auta, které nesčíslněkrát rozebral a zase smontoval. Nyní s radostí naslouchal hrčení jeho naprázdno běžícího motoru a přišlo mu, že je slyšet vačku. V duchu si umínil, že až bude mít příště volno, odmontuje hlavu válce a trochu to tam poopraví.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Jane.

„Já? Jo. Naprosto.“

Bylo hezké ráno, jasně modrá obloha, bezvětrí, moře klidné jako mlýnský rybník. Po bouřkách pozdního podzimu, které mu poslední období na palubě pořádně pokazily, nastalo hezké počasí, alespoň tedy pro dnešek. Bylo mrazivé chladno, ale nádherně.

„Bude se ti po mně stýskat?“

Pomaloučku položil ruku okolo ramen a ramena jí stiskl. „Šíleně.“

„Lháři.“

Políbil ji. „Stýská se mi po tobě každou vteřinu, kterou netrávím s tebou.“

„Kecáš!“

Znovu ji políbil.

Protože se rozsvítila zelená, sešlápla spojku, hlučně vrazila řadicí páku do polohy jedna a rychle se rozjízďela směrem dolů.

„Je fakt těžký soupeřit s lodí,“ pronesla.

Zazubil se. „Dneska ráno jsme si to nádherně rozdali.“

„Doufám, že mi to vystačí, než se vrátíš.“

„Určitě jo.“

Zahnuli vlevo, objížděli konec Hoveské laguny, dvou umělých jezer, kde si mohli lidé půjčovat veslice, učit se surfovat anebo pouštět modelové lodě. Před nimi se nacházela ulice přiléhající k východnímu okraji přístavu. Byla to soukromá ulice s bílými domy v maurském stylu, jejichž průčelí byla orientována k pláži. Patřily bohatým celebritám, jako třeba bývalá modelka Heather Millsová anebo muzikant Fatboy Slim.

Sůl ve vzduchu byla nyní cítit výrazněji, stejně jako sirný zápach přístavu a vůně nafty, lan, barev a uhlí.

Shorehamský přístav na západním okraji souměstí Brighton a Hove měl podobu půldruhého kilometru dlouhé vodní kotliny, lemované na obou stranách složišti stavebního dřeva, skladišti, stanicemi, v nichž lodě doplňovaly palivo, skládkami šterkopísků stejně jako přístavišti jachet a roztroušenými soukromými domy a byty. Kdysi to býval rušný obchodní přístav, ale s příchodem stále větších kontejnerových lodí, které byly na tento přístav příliš velké, svůj charakter změnil.

Tankery, menší nákladní lodě a rybářské čluny přístav sice stále užívaly, ale většina provozu zde šla na vrub komerčním lodním rypadlům, mezi něž patřila i Malcolmova loď. Rypadla dobývala z mořského dna šterkopisky, užívané ve stavebnictví k výrobě betonu.

„Co máš v plánu v těch třech týdnech?“ zeptal se.

Pro všechny námořníky bylo důležité, aby mohli manželkám, které nechávali na břehu, důvěřovat. Když nastoupil k vojenskému námořnictvu, dověděl se, že prý manželky některých námořníků, když si jejich manželé plnili své povinnosti na moři, dávaly za okno krabici pracího prášku OMO. OMO znamenalo *Old Man Overseas* – můj starý je na moři.

„Jemma bude vystupovat ve vánoční hře. Tu ale bohužel o pár dní propásneš,“ odpověděla. „A Amy začínají za čtrnáct dní prázdniny. Zase se mi bude doma nudit.“

Amy byla její jedenáctiletá dcera z prvního manželství. Mal s ní vycházel dobře, ačkoli mezi nimi stále existovala jakási neviditelná bariéra. Jemma byla šestiletá dcera, kterou měli Mal a Jane spolu a k níž měl Mal mnohem blíž. Byla to tak láskyplná, bystrá a tak pozitivně naladěná malá osůbka! Naprostý kontrast k jeho vlastní zvláštní, nepřístupné a nemocné dceři z prvního manželství, kterou měl sice rád, ale k níž ho, navzdory všem snahám, nic nepojilo. Trápilo ho, že neuvidí Jemmu, jak hraje Panenku Marii, ale již dlouho byl zvyklý na oběti v oblasti rodinného života, které s sebou jeho povolání neslo. Byl to jeden z faktorů, který značně přispěl k jeho rozvodu s první ženou, a něco, o čem ustavičně přemýšlel.

Zadíval se na Jane, která řídila a zahýbala kolem domů na dlouhou a rovnou komunikaci vedoucí podél jižní strany přístavu. Jela skoro až schválně pomalu, jako kdyby si tak prodlužovala ty poslední minuty s ním. Byla občas trochu prudká, ale moc roztomilá díky těm svým krátce střiženým zrzavým vlasům a drzému malému nosíku. Momentálně měla na sobě koženou bundu oblečenou přes bílé tričko a k tomu záměrně otrhané modré džíny. Mezi těmi dvěma ženami byl opravdu velký rozdíl. Jane, jež byla terapeutkou specializující se na fobie, mu řekla, že má ráda svou nezávislost, že jí hrozně vyhovuje fakt, že má vždycky tři týdny svobodu, a o to větší pak může mít radost z toho, když je Mal zase doma.

Zatímco Lynn, která pracovala pro agenturu zabývající se vymáháním dluhů, někoho vedle sebe ustavičně potřebovala. A to až přespříliš. Jedna věc je, když o vás žena stojí, když po vás touží či sexuálně dychtí. Ale něco jiného je, když se bez vás absolutně neobjede. Právě tohle vedlo nakonec k jejich rozchodu. Doufal – vlastně oba doufali –, že se to změní, až se jim narodí dítě. Ale nezměnilo.

Ve skutečnosti se to ještě zhoršilo.

Auto zpomalovalo a Jane zapnula blinkr. Zastavili, nechali kolem sebe přeburácet nákladřák naložený dřevem a pak zahnuli vpravo, přímo do otevřeného

brány společnosti Solentské štěrkopísky. Jane nato zastavila auto před buňkou sloužící jako vrátnice.

Mal, který už měl na sobě bílou kombinézu a námořnické boty s gumovou podrážkou, zdvihl zadní dveře auta. Vytáhl z kufru svou velkou plátěnou kabelu a nasadil si žlutou ochrannou přilbu. Pak se naklonil okénkem dovnitř a políbil Jane na rozloučenou. Byl to dlouhý polibek. I po sedmi letech byla jejich vzájemná vášeň stále intenzivní, což byl další z plusů toho, že každé druhé tři týdny trávili každý zvlášť.

„Miluju tě,“ řekl.

„Já tebe ještě víc,“ odpověděla a znovu ho políbila.

Byl to vysoký muž, hubený a silný a k tomu pohledný, s upřímným, čestným obličejem a krátce střiženou řídnoucí světlou kšticí. Byl to ten typ člověka, kterého si kolegové okamžitě oblíbí a respektují ho. Neměl žádný líc a rub. Byl přesně takový a choval se přesně tak, jak vypadal.

Stál, sledoval, jak vycouvává, a poslouchal bublání vycházející z výfuku. Zvuk, který zaslechl, když vyhnala motor do otáček, ho znepokojil. Jeden ze dvou tlumičů výfuku potřeboval vyměnit. Až se vrátí, hodí auto na zvedák a podívá se na to. Podívat se bylo třeba také na tlumiče pérování, protože mu přišlo, že při jízdě přes hrboly se auto nechová tak dobře, jak by mělo. Přední tlumiče bude možná muset vyměnit.

Jakmile ale vstoupil do buňky, zapsal svůj příchod a prohodil pár zdvořilůstek s ostrahou, začaly jeho mysl zaměřovat jiné věci. Pravý motor jeho lodí *Arco Dee* se blížil k 20 000 hodinám, což byla u firmy hranice, kdy musely motory do opravy. Chvilí počítal, aby na to zvolil nejvhodnější dobu. Suché doky budou v době nadcházejících vánočních svátků zavřené. Svátky ale majitele *Arca Dee* nezajímaly. Kdyby utratil 19 milionů liber za loď, asi by ho nezajímaly taky, uvažoval Mal. A právě proto majitelé chtěli, aby loď po co možná největší část roku pracovala čtyřicet hodin sedm dní v týdnu.

Když vesele krácel po nábřeží k jejímu černému trupu a oranžové nadstavbě, byl ještě blaženě nevědomý, pokud šlo o náklad, který si s sebou ze své další plavby, jež měla začít za pár hodin, přiveze. A též pokud šlo o trauma, které si tím vnese do svého života.

KAPITOLA

5

Ordinace Dr. Huntera měla podobu velké místnosti s vysokým stropem a spouštěcími okny naproti dveřím. Byl z nich výhled na malou, zdí obehnanou zahradu a strohé kovové požární schodiště sousední budovy, kterou jen minimálně zakrývaly nyní holé stromy a křoviska. Lynn si často říkala, že v onech velkolepějších časech, kdy toto vše bylo jedním sídlem, sloužila ordinace patrně jako jídelna.

Měla ráda zajímavé budovy, zejména jejich interiéry. Jednu z největších radostí jejího života představovaly návštěvy zámků a venkovských sídel šlechty, jež byly přístupné veřejnosti. Jistou dobu to i Caitlin dost bavilo. Již dlouho si plánovala, že až bude Caitlin dospělá a samostatná a až potřeba vydělávat peníze nebude tak tísnivá, udělá si kurz na návrháře interiérů. A možná by pak mohla Dr. Hunterovi navrhnout, že mu jeho ordinaci v tomto směru předělá. Ale podobně jako u čekárny by i tady stačilo, kdyby se věci jen trochu oživily a osvěžily. Tapety a nátěr jako by vůbec nestárly, podobně jako doktor sám. Na druhou stranu si musela přiznat, že bylo cosi uklidňujícího na skutečnosti, že za celá ta léta, co sem chodila, se v ordinaci sotva co změnilo. A tenhle pocit jí vždycky – alespoň tedy až do dneška – uklidňoval.

Při každé návštěvě se pouze zdálo, že je ordinace zase o něco víc zaplněná a že je zde v důsledku toho o něco větší nepořádek. Počet šedých registratur se čtyřmi šuplíky podél jedné ze stěn jako by ustavičně stoupal stejně jako počet krabic s oddělovači, v nichž měl abecedně uspořádanou dokumentaci k jednotlivým pacientům. Krabice postupně vršil na sebe vedle vzhledově nesourodého plastového automatu na pitnou vodu. Uvnitř skříňky, která se dala rozsvítit, se nacházely tabule s písmeny různé velikosti pro vyšetřování zraku. Stála tu také mramorová bysta nějakého starověkého mudrce, kterého Lynn nedokázala pojmenovat – patrně Hippokrata, myslela si –, a nad řadou přečpaných, staromódních polic na knihy viselo několik rodinných fotografií.

Na jedné straně ordinace, za samostatně stojícím paravanem, se nacházel vyšetřovací gauč, několik elektrických monitorovacích zařízení, různé lékařské přístroje a několik lamp. Na podlaze zde ležel linoleový obdélník, vsazený do koberce, což prostoru dodávalo vzhledu miniaturního operačního sálu.

Dr. Ross Hunter pokynul Lynn k jednomu ze dvou černých kožených křesel před svým stolem. Lynn si sedla, kabelku si položila na podlahu vedle křesla a kabát si nechala na sobě. Lékařův obličej byl napjatý a vážnější než kdykoli předtím, a to ji strašně znervózňovalo. Pak zazvonil telefon. Dr. Hunter ho vzal, omluvně pozdvihl ruku a očima Lynn sděloval, že to nebude trvat dlouho. Zatímco mluvil, pohlédl na obrazovku svého notebooku.

Lynn se rozhlížela po místnosti a poslouchala, jak Dr. Hunter mluví s příbuzným někoho, kdo byl patrně velmi nemocný a musel být převezen do místního hospice jménem Martlets. Telefonát ji ještě víc zneklidnil. Upřeně hleděla na věšák na kabáty, na němž visel jen osamělý svrchník – přepokládala, že Dr. Huntera, a zmateně si prohlížela rozličné elektropřístroje, které zde předtím neviděla nebo si jich nevšimla, a nepřítomně přemítala o tom, k čemu že asi slouží.

Když Dr. Hunter dotelefonoval, cosi si chvatně poznamenal, ještě jednou pohlédl na obrazovku notebooku a pak už se soustředil jen na Lynn. Jeho hlas byl vlídný a byly v něm slyšet obavy. „Děkuji vám, že jste přišla. Napadlo mě, že by bylo lepší se nejdřív sejit s vámi, než si pozvu též Caitlin.“ Vypadal nervózně.

„Rozumím,“ snažila se pronést, ale žádný zvuk z ní nevyšel. Měla pocit, jako kdyby jí někdo vysušil ústa a hrdlo savým papírem.

Dr. Hunter si vytáhl složku z vrchu jedné z hromad, položil ji na stůl, otevřel, porovnal si své brýle se skly ve tvaru půlměsíce a pak chvíli četl, jako kdyby tím chtěl získat čas. „Mám tady nejnovější výsledky testů od doktora Granger a obávám se, že to nejsou dobré zprávy, Lynn. Je z nich zřejmá výrazně abnormální funkce jater.“

Dr. Neil Granger byl místní specialista, gastroenterolog, k němuž Caitlin docházela již šest let.

„Obzvláště hladiny enzymů jsou značně zvýšené,“ pokračoval. „Zejména gama-GT enzymy. A počet krevních destiček má velmi nízký – dost prudce se to zhoršilo. Dělá se jí hodně modřin?“

Lynn přikývla. „Ano, a když se řízne, trvá dlouho, než přestane téct krev.“ Věděla, že krevní destičky produkují játra a že zdravá játra destičky okamžitě vysílají, aby se krev začala srážet a krvácení ustalo. „Jak zvýšené jsou ty hladiny enzymů?“ Za ta léta, co si Lynn vyhledávala na internetu vše, o čem Caitlininí lékaři mluvili, si získala v této oblasti docela slušné znalosti. Dostatečné na to, aby věděla, že si má dělat starosti, ale nedostatečné na to, aby věděla, co s tím vším provést.

„No, u normálních jater by hladina enzymů měla být okolo 45. Laboratorní testy, které jsme provedli před měsícem, ukázaly hodnotu 1050. Ale nejnovější vyšetření prokázala hladinu 3000. Doktoru Grangerovi to dělá velké starosti.“

„A co to znamená, pane doktore?“ Hlas, který z ní vyšel, byl přidušený a pisklavý. „To zvýšení?“

Přísně na ni pohlédl, ale v jeho očích se zračil soucit. „Zhoršuje se u ní žloutenka, píše kolega Granger. A též onemocnění mozku. Laicky řečeno: její tělo zaplavují toxiny. Trpí stále víc halucinacemi, že?“

Lynn přikývla.

„Rozmazané vidění?“

„Ano, občas.“

„Svědění?“

„Dohání jí téměř k šílenství.“

„Pravda je, že Caitlin už nereaguje na léky. Má nezvratnou cirhózu.“

Lynn, která v sobě cítila hlubokou, temnou tíhu, se na chvíli odvrátila a smutně hleděla oknem ven. Na požární schodiště. Na zimní, kostrám podobné stromy. Vypadaly mrtvě. A ona se cítila mrtvá uvnitř.

„Jak jí je dnes?“ zeptal se doktor.

„Je v pořádku, jen trochu slabá. Hodně si stěžuje na to svědění. Skoro celou noc byla vzhůru, škrábala se na rukou a na nohou. A říkala, že má hodně tmavou moč. A má naduté břicho, což nesnáší ze všeho nejvíce.“

„Dám jí nějaké tablety, které jí pomohou zbavit se tekutin.“ Così poznamenal do Caitlininy karty a Lynn najednou začala být pobouřená. Stav její dcery si jistě zaslouhuje víc než jen poznámku do karty! A proč vlastně doktor dnes takovéhle věci nemá v počítači?

„Pane doktore, když – když jste říkal *dost prudce se to zhoršilo* – jak – co – chci se zeptat, jak – jak se to dá zastavit? Zvrátit, víte? Co se musí stát?“

Vyskočil zpoza stolu, přešel k jednomu regálu na knihy, který sahal od podlahy až ke stropu, a pak se vrátil s hnědým předmětem klínovitého tvaru, udělal pro něj místo na stole a položil ho tam.

„Takhle vypadají játra dospělého člověka. Caitlin je bude mít o trochu menší.“

Lynn se na ně dívala tak, jak se na ně dívala již tisíckrát předtím. Na čistý papír začínal zatím Dr. Hunter kreslit něco, co vypadalo jako brokolice. Naslouchala, když jí trpělivě vysvětloval, jak fungují žlučovody, a když schéma dokončil, nevěděla toho o funkci žlučovodů o nic víc, než kolik toho věděla již předtím. A navíc tu byla jen jedna jediná otázka, na které jí teď záleželo.

„To prudké zhoršování se přece musí dát nějak zvrátit,“ pronesla, ale v jejím hlase nebylo znát žádné přesvědčení. Jako kdyby věděla – jako kdyby oba věděli – že po šesti letech plných naděje za nadějí nakonec dospívají k nevyhnutelnému.

„Obávám se, že to, co se tam děje, je nezvratné. Podle doktora Grangera hrozí, že nám brzy začne docházet čas.“

„Co tím myslíte?“

„Nereaguje na žádné léky a jiné léky, které bychom jí mohli dát, již neexistují.“

„Musí existovat něco, co bychom mohli udělat? Dialýza?“

„Když kolabují ledviny, tak ano. U jater to nelze. Ledviny a játra nejsou totéž.“

Na chvíli zmlkl.

„A proč ne, pane doktore?“ zkusila to.

„Protože fungování jater je přespříliš složité. Nakreslím vám průřez a ukážu –“

„Nechci žádný další zatracený diagram!“ zakřičela na něj. Pak se rozplakala. „Chci jen, aby mému drahému andílkovi bylo líp. Musí se dát něco udělat.“ Popotáhla. „Tak, co se bude dít, pane doktore?“

Kousl se do rtu. „Bude muset dostat transplantát.“

„Transplantát? Vždyť jí je sakra jen patnáct let. PATNÁCT!“

Přikývl, ale nic neřekl.

„To nekřičím na vás – omlouvám se – já...“ Zašátrala v kabelce pro kapesník a pak si osušila oči. „Prožila si toho už hodně, andíleek ubohý. Transplantát? zopakovala. „To je opravdu jediná možnost?“

„Ano, bohužel ano.“

„Anebo?“

„Mám-li to říct bez obalu, pak nepřežije.“

„A kolik času máme?“

Bezmocně rozhodil rukama. „To vám nedokážu říct.“

„Týdny? Měsíce?“

„Maximálně několik měsíců. Ale může to být mnohem méně, pokud budou játra ochabovat tímhle tempem.“

Následovalo dlouhé ticho. Lynn civěla do klína. Nakonec se velmi tiše zeptala. „Představuje ta transplantace nějaká rizika?“

„Lhal bych, kdybych řekl, že nikoli. Největší problém je najít vhodný transplantát. Je jich nedostatek, protože je málo dárců.“

„Má vzácnou krevní skupinu, že?“ řekla na to Lynn.

Dr. Hunter se podíval do svých záznamů a odpověděl: „AB negativní. Ano, je to vzácná skupina – mají ji asi dvě procenta populace.“

„A je krevní skupina důležitá?“

„Je důležitá, ale přesná kritéria neznám. Myslím, že v určitých případech lze použít játra i od dárce s poněkud odlišnou skupinou.“

„A co já – mohla bych jí dát játra já?“

„Je možné transplantovat část jater – použít jeden z laloků, to ano. Musela byste ale mít slučitelný krevní typ – ale myslím si, že na to nejste dostatečně mohutná.“

Hledal v řadě abecedně uspořádaných karet a pak chvíli četl. „Jste A pozitivní,“ oznámil. „Nevím.“ Na jeho tváři se objevil pochmurný, studený úsměv plný soucitu, ale zároveň hraničící s bezmocností. „To by vám lépe řekl doktor Granger. A také, jestli bude roli hrát váš diabetes.“

Vyděsilo ji, že člověk, kterému tolik důvěřovala, se náhle zdál ztracený a jeho znalostem se nedostávalo hloubky.

„Skvělé,“ řekla na to hořce. Cukrovka byla jednou z nevíтанých památek na rozpad jejího manželství. Pozdně propuknuvší diabetes 2. typu, odstartovaný, jak jí Dr. Hunter sdělil, patrně stresem. Od té doby se už nemohla utěšovat nezářízenou konzumací jídla. „Caitlin bude muset čekat, až zemře někdo s vhodnou krevní skupinou? To mi chcete říct?“

„Pravděpodobně, ano. Ledáže byste měla v rodině nebo mezi nejbližšími přáteli někoho, kdo by po krevní stránce vyhovoval a byl by ochoten věnovat část svých jater.“

U Lynn trochu stoupla naděje. „I tohle je možnost?“

„Důležitá je velikost jater – musel by to být někdo mohutný.“

Momentálně ji napadala jediná mohutná osoba z těch, které by bylo možné v té věci oslovit, a sice Mal. Ten měl ale stejný krevní typ jako ona sama – zjistila to před lety, v době, kdy se snažili být uvědomělými občany, a stali se proto pravidelnými dárci krve.

Lynn v duchu rychle počítala. Ve Velké Británii je 65 milionů lidí. Dospívající a dospělí představují asi 45 milionů. Takže dvě procenta znamená asi

900 000 lidí. To je už hodně lidí. Každý den tedy určitě musí nějaký člověk, který je AB negativní, zemřít.

„Takže budeme ve frontě, že? Jako supi? Budeme čekat, až někdo umře? Co když se Caitlin z té představy pomate?“ pronesla. „Víte přece, jaká je? Nesnáší, když se *cokoli* zabíjí. Rozčílí ji i to, když zabívám mouchy!“

„Myslím, že byste ji měla ke mně přivést – budete-li chtít, můžu s ní promluvit, ještě dneska. Hodně rodin se rozhodne darovat orgány někoho, kdo jim zemřel, protože to dává smrti jistý smysl a cenu. Chcete, abych jí to zkusil vysvětlit?“

Lynn se pevně chytila područek křesla a snažila se tak odsunout svou vlastní vnitřní hrůzu. „Nemůžu uvěřit tomu, jak teď začínám uvažovat, pane doktore. Nemám žádné sklony k násilí – ani předtím, než na mě začala působit Caitlin, mi *nedělalo radost*, když jsem zabíjela mouchy v kuchyni. A teď tady sedím a vlastně si *přeju*, aby nějaký neznámý člověk zemřel.“

KAPITOLA

6

Protože nehoda zastavila dopravu na Coldean Lane během ranní špičky, byla tato ulice ucpaná skoro až k úpatí kopce. Na levé straně se nacházela část rozlehlého sídliště Moulescomb, vystavěného městem po druhé světové válce, nalevo pak, za oblázkovou zdí, byly vidět stromy vyznačující východní hranici parku jménem Sander Park, jednoho z největších otevřených prostranství ve městě.

Policejní konstábl Ian Upperton opatrně vystrkoval čumák BMW, patřícího brightonské dopravce, zpoza stojícího a brumlajícího autobusu, který se nacházel na konci řady vozidel. A když viděl na silnici před sebou, vyrazil s autem za rytmického zvuku sirény do pruhu určeného pro provoz v protisměru.

Policejní konstábl Tony Omotoso mlčky seděl vedle něj a pozorně sledoval vozidla vpředu pro případ, že by se některý z netrpělivých řidičů rozhodl udělat nějakou hloupost, jako třeba vyjet z řady do protisměrného pruhu nebo se otočit. Polovina z řidičů na silnici totiž byla buď slepá, anebo jezdila s přespříliš hlasitě puštěnou hudbou a do zrcátka se dívala jenom tehdy, když se chtěla učesat. Byl napjatý a svírala ho úzkost. Takhle se cítil vždycky, když vyjížděl k *dopravním kolizím*, jak se v neustále se měnícím oficiálním policejním slovníku momentálně nehodám říkalo. Člověk nemohl nikdy vědět, co tam na něj čeká.

U vážných nehod se totiž auta v mnoha případech měnila z přítele ve smrtícího nepřítele a své osádky probodávala, rozřezávala, drtila a v některých strašlivých případech též smažila. V jednu chvíli si člověk spokojeně plul po silnici, poslouchal svou oblíbenou hudbu anebo klábosil se spolujezdcem a ve chvíli následující – a stačilo, aby uplynul jen zlomek sekundy – už za strašlivých bolestí ležel ve spleti kovu s okraji ostrými jako žiletky, zmatený a bezmocný. Na

silnicích neměl rád idioty, kteří jezdili bezohledně či mizerně, a taky magory, co si nezapínali bezpečnostní pásy.

Nyní se blížili k vrcholu kopce, kde se v oblouku nacházela ošklivá křižovatka umístěná v zatáčce – směrem od západu na východ se tu Ditchling Road připojovala na Coldean Lane. V čele řady stojících vozidel spatřil modrý range rover, který měl zapnutá výstražná světla. Ještě před ním se nacházel kabriolet BMW 3. série. Byl stočený napříč silnice, měl otevřené dveře řidiče a uvnitř nikdo nebyl. Za dveřmi měl ohromnou promáčklinu ve tvaru písmene V. Zadní kolo měl proražené a zadní okno rozbité. Kousek za ním stál shluk lidí. Někteří otočili hlavu, když k nim dojíždělo policejní auto, jiní ustoupili.

Skrz mezeru, která se takto vytvořila, Omotoso spatřil, že na druhé straně hřebene stojí malá bílá dodávka ford. Blízko ní leželo roztažené nehybné tělo motocyklisty. Zevnitř jeho černé přilby vytékala tmavě červená krev a vytvářela na silnici kaluž. Vedle motocyklisty klečeli dva muži a jedna žena. Jeden z mužů k němu zjevně mluvil. O kousek dál se válel červený motocykl.

„Další fireblade,“ pronesl zachmuřeně a skoro jen pod vousy Upperton, když zastavoval policejní vůz.

Honda fireblade byla typickým strojem znovuzrozených motokářů, jedním ze strojů, jež si s oblibou vybírali čtyřicátníci, kteří jako dospívající jezdili na motorce, nyní vydělali trochu slušné peníze a chtěli mít motorku zase. A přirozeně chtěli nejrychlejší mašinu na silnici, ačkoli neměli tušení, o kolik rychlejší – a náročnější na ovládání – moderní motorky jsou ve srovnání s těmi, na nichž jezdili ve svém mládí. Smutné statistické údaje, o jejichž platnosti se Omotoso, Upperton a desítky dalších dopraváků denně přesvědčovali, říkaly, že nejrizikovější skupinou není ze řetězu utržená mládež, ale podnikatelé středního věku.

Když zastavili, Omotoso vysílačkou oznámil, že jsou na místě, a dověděl se, že sanitka a hasiči jsou již na cestě. „Raději bychom tady měli inspektora, Hotel Tango tři devět devět,“ sdělil operačnímu důstojníkovi Omotoso a uvedl přitom volací znak inspektora dopravní policie ve službě. Vypadalo to špatně. Už z dálky viděl, že krev není světlá, jasně červená, jaká je příznačná pro povrchová zranění hlavy, ale vykazuje zlověstnou barvu typickou pro vnitřní krvácení.

Oba muži vystoupili z auta a snažili se co nejrychleji a nejlépe vyhodnotit situaci. Jedna věc, kterou se Tony Omotoso ve své práci naučil, bylo nedělat ukvapené závěry, pokud šlo o to, jak se nehoda stala. Ale podle stop po smyku, polohy by auta a motorky to vypadalo, jako kdyby auto vjelo motorce do cesty. Motorka by musela jet dost rychle, aby dokázala způsobit takovou škodu a auto otočit.

Z pomyslného seznamu úkolů, které měl Omotoso v hlavě, mělo největší prioritou zajistit, aby nedošlo k ohrožení ze strany dalších účastníků silničního provozu. Všechna vozidla v obou směrech však bezpečně stála. Z dálky se k Omotosovi nesl kvilivý a přibližující se zvuk sirény.

„Vjela mu tam, ženská pitomá. Prostě mu tam vlítla,“ křičel na něj jakýsi mužský hlas. „Neměl šanci.“

Omotoso hlas ignoroval a běžel k motocyklistovi. Vtlačil se mezi lidi, kteří již vedle něj byli, a poklekl.

„Je v bezvědomí,“ oznámila ona žena.

Tmavé, kouřové hledí přílby bylo spuštěné. Policista věděl, že pokud je to možné, je důležité se zraněným nehýbat. Tak jemně, jak to jen šlo, zvedl hledí, dotkl se mužovy tváře, rozevřel jeho rty a v ústech nahmatal jazyk.

„Slyšíte mě, pane? Slyšíte mě?“

Ian Upperton se kdesi za ním zeptal: „Kdo je řidičem toho BMW?“

Přistoupila k němu jakási žena. V ruce svírala mobil a tvář měla bílou jako křída. Byla to tak trochu vulgárně vyhlížející čtyřicátnice s odbarvenými vlasy. Na sobě měla džínovou bundu s kožešinovým lemováním, džíny a semišové boty.

Thlumeným hrubým hlasem silné kuřačky pronesla: „Já. Sakra, sakra, sakra. Neviděla jsem ho. Přihnal se jako vítr. Neviděla jsem ho. Křížovatka byla prázdná.“ Trásla se a byla v šoku.

Upperton, který měl dlouholetou praxi, přiblížil obličej k jejímu, a to mnohem blíž, než potřeboval k tomu, aby ji dobře slyšel. Chtěl totiž, aby ji též cítil, anebo spíš její dech. Měl bystrý nos a často dokázal vycítit zbytkový alkohol u někoho, kdo byl předešlé noci na tahu. Možná že v dechu té ženy nějaká stopička alkoholu byla, ale dalo se to těžko poznat, protože případný alkohol byl silně maskován mentolem žvýkačky a zápachem cigaretového tabáku.

„Sedla byste si prosím ke mně do auta, na sedadlo spolujezdce? Přijdu tam za pár minut,“ vyzval ji Upperton.

„Prostě mu tam vlítla!“ sděloval mu jakýsi muž ve větrovce, který jako kdyby tomu sám nemohl uvěřit. „Byl jsem hned za ním.“

„Potřeboval bych vaše jméno a adresu, pane,“ řekl na to Upperton.

„Samozřejmě. Jednoduše mu tam vjela. Víte, pěkně to valil,“ připustil muž. „Já byl ve svém range roveru a on...“ muž šklubl palcem směrem k motocyklistovi, „...kolem mě úplně proletěl!“

Upperton si všiml, že přijíždí sanitka. „Hned se vrátím, pane,“ přerušil rozhovor a spěchal naproti záchranářům.

Další postup měl totiž do značné míry záviset na tom, jak hned na počátku situaci zhodnotí. Jestliže budou mít pocit, že hrozí úmrtí, bude se muset silnice uzavřít, dokud si místo neohledají vyšetřovatelé z nehodovky. Mezi tím se vysílačkou spojil s operačním důstojníkem a požádal ho o dvě další jednotky.

KAPITOLA

7

Večírky na oslavu blížícího se konce roku začaly letos brzy. Ve středu ráno, krátce po tři čtvrtě na devět, seděl detektiv-superintendent Roy Grace ve své kanceláři a měl kocovinu. Kocovina mi nikdy netrpěl, nebo minimálně velmi zřídka, ale v poslední době se začaly dostavovat pravidelně. Možná za to může věk – v srpnu mu bude čtyřicet. Anebo možná...

Co přesně?

Ve svém nitru by měl přece mít víc klidu, to věděl. Poprvé za devět let od doby, co zmizela jeho manželka Sandy, navázal stálý vztah, a navíc se ženou, kterou opravdu zbožňoval. Nedávno byl povýšen do funkce vedoucího skupiny pro vyšetřování závažných případů a největší překážka v jeho kariéře, náměstkyně vrchního konstábla Alison Vosperová, jež ho nikdy neměla ráda, se přesouvala na druhý konec země, aby zde zaujala místo zástupkyně vrchního konstábla.

Tak proč, nepřestával přemítat, se tak často budí a je mu úplně nanic? Proč najednou tak nezřízeně pije?

Může za to snad vědomí, že Cleo bude zanedlouho třicet a začíná nenápadně – a někdy docela nápadně – usilovat o závazek z jeho strany? Vždyť už se k ní a Humphreymu, štěněti smíšené rasy z útulku, v podstatě nastěhoval a jeho pobyt u ní byl minimálně zpola trvalý. Částečně to bylo proto, že s ní opravdu chtěl trávit co nejvíc času, ale důvodem bylo také to, že jeho kamarád a kolega detektiv-seržant Glenn Branson, jehož manželství se momentálně nacházelo v troskách, se stával pomalu, ale jistě trvalým nájemníkem v jeho domě. Třebaže měl toho hocha rád, bylo by podivné, kdyby bydleli spolu, a tak mu přišlo snazší dovolit Glennovi, ať si u něj dělá, co chce, a jít bydlet ke Cleo. Na druhou stranu ovšem Gracea bolelo, když viděl, jaký nepořádek Glenn v jeho bytě udržuje – a zejména pak nepořádek v jeho sbírce vinylových desek a cédéček s hudbou.

Obrátil do sebe toho rána již druhou kávu a pak odšrouboval víčko láhve s perlivou vodou. Včera večer byl na slavnostní předvánoční večeři pracovníků Patologického ústavu města Brighton a Hove, která se konala v čínské restauraci v Marině – v moderním komplexu kolem jachetního přístavu. A pak – místo toho, aby se zachoval rozumně a šel domů – vyrazil s celou bandou lidí do kasina Rendezvous, kde vypil několik sklenek brandy, po níž vždycky míval nejhorší kocovinu. V ruletě tam rychle přišel o padesát liber a pak o dalších sto v blackjacku, načež ho Cleo – naštěstí pro něj – odvěkla pryč.

Ačkoli normálně býval u svého pracovního stolu už v sedm hodin, dnes dorazil teprve před deseti minutami a jediný úkol, který byl – kromě vypití kávy – schopen provést, bylo přihlásit se na svém počítači. A dneska večer měl jít

zase pryč – tentokrát na večírek, který u příležitosti svého odchodu do penze pořádal vrchní superintendent jménem Jim Wilkinson.

Roy civěl z okna na parkoviště a supermarket ASDA na druhé straně silnice a na městsky zastavěnou krajinu svého milovaného Brightonu v dálce za ním. Bylo krásné, jiskrné ráno a vzduch tak průzračný, že v dálce bylo vidět vysoký bílý komín elektrárny v shorehamském přístavu a za ním i modrou stužku kanálu La Manche, která na vzdáleném horizontu vzápětí přecházela v nebe. Sídliil v téhle kanceláři pár měsíců. Přestěhoval se sem z druhé strany budovy, kde měl výhled jen na šedou panelovou zeď vazebního bloku. Tento výhled byl tedy pro něj věcí do jisté míry novou a zdrojem radosti. Ale ne dnes.

Oběma rukama svíral hrnek s kávou a ke své hrůze zjistil, že se mu ruce klepou. Ztraceně. Kolik toho v noci vypil? Mlhavě si pamatoval jen to, že Cleo nepila nic, což bylo dobře, protože ho aspoň mohla odvézt domů. A – krucinál – nedokázal si vzpomenout, jestli se potom milovali, nebo ne.

Neměl sem dneska ráno vůbec jezdit, to věděl. V krvi má určitě víc alkoholu, než je povoleno. Žaludek měl jako točící se míchačku na beton a nebyl si vůbec jist, jestli ta dvě smažená vejce, která do něj Cleo vecpala, byly dobrý nápad, nebo ne. Byla mu zima. Sundal si z opěradla židle své sako a znovu si ho oblékl. Pak civěl na monitor počítače a pročetl svodku za uplynulou noc – seznam událostí, ke kterým v souměstí Brighton a Hove došlo. S každou minutou přibývaly nové položky a starší byly průběžně aktualizovány.

K těm podstatnějším patřil útok v Kemp Townu, motivovaný nenávistí vůči homosexuálům, a závažné napadení, k němuž došlo na King's Road. Jednou z událostí, kterou právě aktualizovali, byla dopravní nehoda na Coldean Lane, srážka auta a motocyklu. Do systému ji zanesli v 8.32 a momentálně k ní byla doplněna informace, že bylo požádáno o H900, policejní helikoptéru s lékařem na palubě.

To nevypadá dobře, pomyslel si, a trochu ho přitom zamrazilo. Motorky měl rád a v mládí, když nastoupil k policii a chodil se Sandy, je používal. Od té doby už na žádné nejel. Jeho bývalý kolega, Dave Gaylor, který nedávno odešel do důchodu, si koupil bezvadného černého harleye s červenými koly. A Grace, jenž nyní mohl díky svému povýšení používat služební auto k soukromým účelům, měl pokušení nahradit svou alfu romeo, kterou nedávno odepsal při jedné honičce, motorkou, až ti bastardi z pojišťovny vyklopí prachy, tedy spíš pokud je vůbec vyklopí. Když se o tom ale zmínil Cleo, začala se chovat jako neřízená střela, ačkoli si za volantem občas taky počínala trochu hazardérsky.

Pokaždé, když s tímto tématem začal, spustila Cleo hotové litanie o smrtelných zraněních, jež pravidelně vidá na nešťastných motocyklistech, kteří nedobrovolně tráví noc v márnici. Cleo byla totiž *starším technikem patologické anatomie* v Patologickém ústavu města Brighton a Hove – jak byli dnes vedoucí piteven nazýváni v novém, politicky korektním žargonu, který pronikal do

všech oblastí policejního života a který Grace osobně nesnášel do té míry, že by se za něj jeho tvůrcům moc rád pomstil. A on sám věděl, že v jistých lékařských kruzích, zejména na traumatologii, kde byl černý humor obzvláště rozšířen, se motorkářům přezdívá *dárci orgánů*.

To vysvětlovalo hromadu motoristických časopisů s testy nových automobilů a seznamy vozů ojetých – automobilů, nikoli však motocyklů – , které zaujímaly zbývajících pár centimetrů čtverečního prostoru na Graceově až absurdně přeplněném stole.

Kromě všemožných spisů týkajících se jeho nové funkce a hory písemností z oddělení trestního soudnictví ve věci blížících se soudních procesů dostal Grace v rámci sussexské policie na starost také nevyřešené, nebo jak se říkalo „vychladlé“ případy vražd, a to poté, co sussexský policejní sbor náhle opustil jistý Graceův kolega. Materiály k těmto případům se nacházely v zelených umělohmotných bedýnkách, jež pokrývaly většinu podlahové plochy, kterou nezaujímal Graceův psací stůl, malý konferenční stůl se čtyřmi židlemi a velká černá kožená taška. Ta obsahovala veškeré vybavení a ochranný oděv, jež Grace potřeboval, když vyrážel na místo činu.

Jeho práce na vychladlých případech postupovala až bolestně pomalu – zčásti proto, že ani on, ani nikdo jiný na ústředí sussexské kriminálky neměl čas se těmto případům věnovat, a zčásti proto, že se v nich dalo už jen máloco udělat. Policie musela jen čekat, jestli se v důsledku pokroku v kriminalistických disciplínách, jako byly například nové možnosti v oblasti analýzy DNA, nepodaří objevit podezřelého, anebo zda příbuzní nepřestanou držet při sobě – jako třeba když se manželka, která doposud lží chránila svého manžela, na něj pořádně naštvě a rozhodne se ho udat. Situace se však měla změnit, protože byl právě schválen nový tým, který měl spadat pod Gracea a zabývat se revizí všech nevyřešených případů.

Grace měl z vychladlých případů nedobry pocit a pohled na bedýnky mu ustavičně připomínal, že právě on ztělesňuje poslední naději, že obětem se dostane spravedlnosti a že případ bude moci být pro pozůstalé konečně uzavřen.

Většinu ze spisů znal nazpaměť. Jeden z případů se týkal homosexuálního veterináře jménem Richard Ventnor, kterého našli před dvanácti lety ubitého v jeho ordinaci. Další, který Gracea značně dojímal, se týkal Tommyho Lytlea. Byl to Graceův nejstarší vychladlý případ. Před sedmadvaceti lety se jedenáctiletý Tommy vydal jednoho únorového odpoledne na cestu ze školy domů a už ho nikdy nikdo neviděl.

Grace se znovu podíval na materiály oddělení trestního soudnictví. Byrokracie, kterou si soudní systém vyžadoval, byla téměř neuvěřitelná. Lokl si vody a přemýšlel, kde nejlépe začít. Pak se rozhodl, že se nejdřív podívá na seznam vánočních dárců. Dostal se ale jen k první položce. K žádosti rodičů devítileté Jaye Somersové, jež byla jeho kmotřenkou. Věděli, že rád dává ta-

kové dárky, aby si o něm Jaye myslela, že je bezva a ví, co letí, a neměla ho za starého, nudného papriku. Navrhovali mu proto koupit semišové boty značky Ugg, velikost tři.

Ale kde takové boty Ugg koupit?

Jedna osoba by to určitě věděla. Upřeně se zadíval na jednu ze zelených přepravek, čtvrtou v komínku vpravo od jeho stolu. Botař. Vychladlý případ, který ho už dlouho trápil a mátl. Během několika let znásilnil takzvaný Botař v Sussexu šest žen a jednu zabil, patrně nechtěně, v panice, usuzovalo se. A pak znásilnění nevysvětlitelně přestala. Mohlo to být proto, že poslední oběť se statečně bránila, a částečně se jí podařilo strhnout pachateli z obličeje masku, což umožnilo vytvořit jeho identikit. A to ho mohlo vystrašit. Anebo byl možná mrtvý. Anebo se odstěhoval.

Před třemi lety byl zatčen devětačtyřicetiletý podnikatel z Yorkshiru, který v polovině osmdesátých let znásilnil řadu žen a pokaždé jim po činu vzal boty. Nějaký čas si sussexská policie myslela, že by to mohl být jejich člověk, ale DNA test to vyloučil. Metody obou pachatelů byly sice podobné, ale ne identické. James Lloyd, onen pachatel z Yorshiru, bral svým obětem obě boty. Sussexský botař jen jednu, levou, a k tomu spodní kalhotky. Obětí samozřejmě mohlo být víc než šest. Jedním z problémů při pátrání po pachatelích znásilnění totiž je, že obětem je celá věc natolik trapná, že ji ani neoznámí.

Ze všech zločinců nenáviděl Grace nejvíc pedofily a pachatele znásilnění. Tihle lidé ničí životy obětí navždy. Když se stanete obětí takového hajzla, nikdy se z toho nevzpamatujete. Oběti se mohou pokusit dát svůj život zase dohromady, ale nikdy na to, co se jim stalo, nezapomenou.

K policii nastoupil Grace nejen proto, že jeho otec byl také policistou, ale proto, že opravdu chtěl vykonávat povolání, které by mu umožňovalo změnit svět – i kdyby jen maličko. V posledních letech, nadšený veškerým technickým pokrokem, měl jeden prvořadý cíl. Dostat pachatele případů, k nimž se spisový materiál nacházel ve všech těch přepravkách, jednoho krásného dne před soud. A to každého toho zatraceného pachatele. Na prvním místě Graceova seznamu se aktuálně nacházel onen hrůzu nahánějící Botař.

Jednoho dne.

Jednoho dne bude Botař litovat, že se vůbec narodil.

KAPITOLA

8

Lynn opustila ordinaci jako v omámení. Venku došla ke svému ojetému malému oranžovému peugeotu, jehož jedno kolo se odlišovalo tím, že mu chyběla poklice, otevřela dveře a nastoupila. Obvykle auto nechávala nezamčené v – doposud nenaplňené – naději, že ho někdo ukradne a ona by tak mohla dostat

peníze z pojistky.

Loni jí chlapík v servisu oznámil, že pokud se na voze neprovedou rozsáhlejší práce, neprojde příští technickou prohlídkou a emisemi. Jenže ony větší práce by stály víc, než kolik činila stávající hodnota vozu. Nyní zbývalo do technické jen pár týdnů a Lynn se jí bála.

Mal by dokázal spravit auto sám – dokázal spravit všechno. Bože, jak jí právě tohle chybělo! A také někdo, s kým by si mohla popovídat. Někdo, kdo by ji podpořil v rozhovoru, který se chystala vést se svou dcerou a který jí skrznaskrz děsil.

Vytáhla z kapsy mobil a vymačkala číslo své nejlepší kamarádky, Sue Shackletonové. Intenzivně přitom mrkala a snažila se tak zbavit slz, které se jí draly do očí. Podobně jako Lynn byla i Sue rozvedená a nyní se sama starala o čtyři děti. A navíc se vždycky zdála být nenapravitelnou optimistkou.

Když s ní Lynn mluvila, všimla si, jak si po chodníku vykračuje dopravní strážník, ale nemusela se znepokojoval, protože z lístku za stěračem bylo zřejmé, že má parkování předplacené ještě více než na hodinu. Sue měla jako obvykle soucit, ale zároveň byla realistkou.

„V životě se takové věci stávají, má milá. Zním jednoho člověka, kterému transplantovali ledvinu, je to už takových sedm let, a je v pořádku.“

Lynn při této zmínce o onom známém, s nímž se i ona setkala, přikývla. „Ano, ale tohle je trochu jiné. Bez transplantované ledviny může člověk celá léta přežít díky dialýze, ale u odumírajících jater to nejde. Strašně se o ni bojím, Sue. Je to hrozně velká operace. Tolik toho může nevyjít. A doktor Hunter říkal, že nemůže zaručit, že bude operace úspěšná. Vždyť jí je proboha teprve patnáct, rozumíš?“

„A máš na vybranou?“

„Nemám, a v tom je ten problém.“

„Pak není co řešit. Chceš, aby žila, nebo aby umřela?“

„Samozřejmě že chci, aby žila.“

„Tak se smíř s tím, co se má stát, a buď silná a důvěřuj jí. Poslední věc, kterou teď Caitlin potřebuje, je, aby ses sesypala.“

Ta slova jí zněla v uších ještě o pět minut později, když hovor končila a slibovala Sue, že se s ní ještě dneska sejde na kafe, pokud se bude moct na chvíli vzdálit od Caitlin.

Buď silná a důvěřuj jí.

To se lehko řekne.

Vytočila Malův mobil a nebyla si přitom jistá, kde se Mal momentálně nachází. Jeho loď se čas od času přesouvala a nedávno pracoval v kanálu La Manche kousek od pobřeží Walesu. Jejich vztah byl přátelský, třebaže trochu afektovaný a formální.

Vzal to po třetím zazvonění. V telefonu silně praskalo.

„Ahoj,“ začala. „Kde jsi?“

„Kousek od Shorehamu. Jsme deset mil od vjezdu do přístavu a míříme k bagrovací oblasti. Za pár minut budu mimo síť – co se děje?“

„Potřebuju s tebou mluvit. Caitlin je na tom hůř – je vážně nemocná. Zoufale nemocná.“

„A sakra,“ pronesl a jeho hlas byl náhle slabší, protože praskot zesílil. „Pověz mi tom víc.“

Rychle ze sebe vychrlila podstatu diagnózy, protože díky mnoha přešlým telefonátům věděla, jak rychle může signál zeslábnout. Potom už jen stačila zaslechnout jeho odpověď – že loď bude zpátky v Shorehamu za sedm hodin a že jí pak zavolá.

Pak zatelefonovala své matce, která byla na dopolední kávě v bridgeovém klubu. Její matka byla silná osobnost a zdálo se, že ty čtyři roky, co byl Lynnin otec po smrti, ji ještě víc posílily. Jednou se dokonce Lynn přiznala, že se celá léta neměli moc rádi. Byla to praktická žena a nic jí jen tak nevyvedlo z míry.

„Musíš se zeptat na názor ještě nějakého jiného odborníka,“ prohlásila hned zkraje. „Řekni doktoru Hunterovi, že se chceš poradit ještě s někým jiným.“

„Myslím, že není moc o čem pochybovat,“ odpověděla Lynn. „Nemyslí si to jen doktor Hunter, ale stejný názor má i ten specialista. Děje se jen to, čeho jsme se celou dobu báli.“

„Určitě se musíš zeptat na názor ještě někoho jiného. Doktoři dokážou věci splést. Nejsou neomylní.“

Lynn s jistým váháním matce slíbila, že se ještě s někým poradí. A pak, když dotelefonovala a jela domů, se jí to všechno honilo hlavou. Kolika dalších lékařů by se na to měla zeptat? V uplynulých několika letech vyzkoušela všechno. Prohledávala internet a dívala se na stránky všech velkých amerických fakultních nemocnic. Nemocnic německých. Švýcarských. Vyzkoušela všechny alternativní metody, na které jen narazila. Léčitele všeho druhu – víra, vibrace, léčba na dálku, přikládání rukou. Kněze. Tobolky s koloidním stříbrem. Homeopaty. Bylinkáře. Akupunkturisty.

Jasně, možná má matka pravdu. Možná není diagnóza správná. Možná ví nějaký odborník o něčem, co doktor Granger nezná, a mohl by doporučit něco méně drastického. Třeba existuje nějaký nový lék, který na to účinkuje. Ale jak dlouho může člověk hledat, když to jde s jeho dcerou takhle z kopce? Kolik má času na to, aby přijal fakt, že konvenční medicína je v tomto případě patrně jedinou možností?

Když na miniaturním kruhovém objezdu kousek od London Road zahýbala vpravo, do Carden Avenue, auto se naklonilo a vydalo strašný skřípavý zvuk. Lynn přeřadila a uslyšela pod sebou obvyklé kovové ťukání, jež způsoboval výfuk, který měl prasklý držák. Caitlin prohlašovala, že to zespondu klepe Smrtka, protože auto umírá.

Její dcera měla černý humor v oblíbě.

Vyjela na kopec, a dostala se tak do Patchamu. Oči jí zalévaly slzy, protože rozměr nastalé situace ji začínal drtit. *Sakra*. Zmateně zavrtěla hlavou. Nic, nic, *nic* ji na tohle nepřipravilo. Jak jí má krucinál říct, že bude muset mít nová játra? A že je patrně vezmou z mrtvého těla?

Zabočila do kopce, do jejich ulice, a pak doleva na příjezdovou cestu k jejich domu. Zatáhla ruční brzdu a vypnula motor. Jako obvykle ještě chvíli vibroval, chrchlal, třásl autem a bouchal výfukem pod jejím sedadlem, než nakonec ztichl.

Jejich domem byla řadovka v klidné široké ulici vroubené stromořadím, sloužící výhradně k bydlení. A podobně jako mnoho domů v tomto městě nacházel se i ten jejich na prudkém kopci. Přes stromy, které zakrývaly London Road a železniční trať, z něj bylo vidět na luxusní domy snů obklopené ohromnými zahradami, jež se nacházely na Withdean Road, na protější straně údolí. Všechny domy v ulici byly architektonicky v zásadě stejné: v patře tři ložnice, 30. léta, vliv stylu Art Deco, vyznačujícím se používáním kovu a zaoblených prvků, který se jí vždycky líbil. Vpředu měly předzahrádku s krátkou příjezdovou cestou k přistavěné garáži, vzadu pak slušně velký pozemek.

Předešlí vlastníci byli starší lidé, a když se sem Lynn nastěhovala, měla všemožné plány, jak dům předělá. Po sedmi letech, co tu bydlela, si nemohla dovolit ani to, aby vyměnila odřené staré koberce za nové, o velkolepějších plánech, jako například prorazit zdi či přetvořit vzhled zahrady, nemluvě. Nová výmalba a občas též nové tapety byly všechno, co se jí doposud podařilo. Pochmurná kuchyně v sobě pořád měla onu ztuchlost, jakou se vyznačují příbytky starých lidí, ačkoli se jí Lynn snažila zbavit za pomoci sušených vonných květů a osvěžovačů vzduchu zapojovaných do zásuvky.

Jednou, slibovala si ustavičně. *Jednou*.

Podobně si slibovala, že *jednou* si určitě na zahradě postaví malý ateliér. Hrozně ráda malovala akvarely s výjevy z Brightonu a v jejich prodeji byla i mírně úspěšná.

Odemkla vstupní dveře a vešla do úzké předsíně. Vzhledla nahoru na schody a přemýšlela o tom, jestli už Caitlin vylezla z postele. Žádné zvuky ale neslyšela.

S těžkým srdcem stoupala po schodech. Na Caitlininých dveřích byl izolopou přilepený velký, ručně psaný nápis. Červená písmena na bílém podkladu říkala: KLEPAT, PROSÍÍÍM. Visela tu, co si jen pamatovala. Zaklepala tedy.

Nikdo neodpověděl, ostatně jako obvykle. Caitlin buď spala, anebo měla v uších sluchátka a poslouchala muziku. Lynn vešla dovnitř. Obsah pokoje vypadal, jako kdyby ho kdesi nabral buldozer do radlice, přivezl sem a vyklopil oknem dovnitř.

Za změní šatů, plyšáků, cédéček, dývídíček, bot, nádobek na make-up, přetékajícím růžovým odpadkovým košem, převrácenou růžovou stoličkou, mobi-

lem s modrými plastovými motýlky, nákupními taškami z rozličných známých obchodů s oděvy, jako byly Top Shop, River Island, Monsson, Abercrombie a Fitch, Gap a Zara, a terčem k vrhání šipek, z něj viselo fialové boa, se nacházela postel. Caitlin ležela na boku, v jedné z mnoha neobvyklých pozic, v nichž spávala. Ruce a nohy měla pokrčené, polštář na hlavě, zpod peřiny jí vykukoval holý zadek a stehna, v uších měla sluchátka od přehrávače iPod a k tomu byla puštěná televize, kde běžela, jak Lynn poznala, repríza reality show *The Hills* stanice MTV.

Caitlin vypadala, jako kdyby byla mrtvá.

Jednu strašlivou chvíli si Lynn myslela, že tomu tak skutečně je. Vyrasila k ní, nohou se zamotala do drátu od nabíječky jejího mobilu a sáhla na dceřinu dlouhou hubenou ruku.

„Já spím,“ zabručela Caitlin.

Lynn zalila úleva. V důsledku nemoci bylo dceřino chování dosti nevyzpytatelné. Lynn se usmála, posadila se na kraj postele a začala Caitlin hladit po zádech. V těch svých krátkých nagelovaných černých vlasech vypadá Caitlin občas jako panenka s ohýbacíma rukama a nohama, napadlo Lynn. Vysoká a téměř vychrtlá Caitlin, která byla samá ruka, samá noha, totiž chvílemi působila dojmem, že musí mít pod kůží místo kostí ohebné drátky.

„Jak se cítíš?“

„Svědí mě to.“

„Nechceš snídani?“ zeptala se s nadějí.

Caitlin zatím ještě nebyla úplnou anorektičkou, ale neměla k tomu daleko. Byla posedlá svou váhou, nesnášela jídla jako sýr či těstoviny, což označovala za *konzumaci tuku*, a ustavičně se vážila.

Caitlin zavrtěla hlavou.

„Potřebuju si s tebou popovídat.“ Podívala se na hodinky. Bylo 10.05. Včera v práci ohlásila, že dnes přijde pozdě, a za chvíli tam hodlala zavolat znovu a oznámit, že nepřijde vůbec. Na to, aby se sešel s Caitlin, měl doktor trochu času jen uprostřed odpoledne.

„Nemám čas,“ zavrčela dcera.

V náhlém návalu popuzenosti jí Lynn vytáhla z uší sluchátka. „Je to důležité.“

„Klídek, matko!“ odpověděla Caitlin.

Lynn se kousla do rtu a chvíli mlčela. „Objednala jsem tě na půl třetí k doktoru Hunterovi.“

„Komplikuješ mi život. Odpoledne jdu s Lukem.“

Luke byl její přítel. Studoval na brightonské univerzitě cosi kolem počítačů. Co přesně, to nikdy nedokázal vysvětlit tak, aby to Lynn pochopila. Mezi těmi všemi budižkničemu, s nimiž se Lynn za svůj život setkala, představoval Luke zvláštní kategorii. Za víc než rok, co s ním Caitlin chodila, z něj Lynn vymáčkla jen pět slov, a to ještě s obtížemi. Výrazy *jo*, *no*, *jakože* a *tak náck* se zdály

být nepřekročitelnými mezemi jeho slovní zásoby. Lynn si začínala myslet, že Luke a jeho dceru k sobě přitahuje určitě to, že pocházejí ze stejné planety – kdesi na opačném konci vesmíru. V nějaké pitomé galaktické slepé uličce.

Políbila svou dceru na tvář a pak ji něžně pohladila po vlasech. „Jak se dnes cítíš, andílku? Kromě toho svědění.“

„Jo, dobrý. Jen jsem unavená.“

„Právě jdu od doktora Huntera. Musíme si o tom promluvit.“

„Teď ne. Já jsem jakože úplně mimo, chápeš?“

Lynn bez hnutí seděla, zhluboka se nadechla a snažila se dostat pod kontrolu své nervy. „Drahoušku, je moc důležité, abys k doktoru Hunterovi šla. Chce, aby ti bylo líp. Vypadá to, že jediná možnost je transplantovat ti játra. Chce si o tom s tebou promluvit.“

Caitlin přikývla. „Můžu si dát do uší zpátky sluchátka? Tohle je můj oblíbený song.“

„Co to posloucháš?“

„Rihannu.“

„Slyšelas, co jsem ti povídala, drahoušku? O transplantaci jater?“

Caitlin pokrčila rameny a pak zavrčela: „Mně je to jedno.“

KAPITOLA

9

Lodi *Arco Dee*, která se vlekla rychlostí dvanáct uzlů za hodinu, to trvalo necelou hodinu a půl, než se dostala do prostoru vyhrazeného pro bagrování. Malcolm Beckett strávil většinu tohoto času prováděním každodenních rutinních zkoušek všech dvaatřiceti zvukových výstrah a výstražných světel, jimiž byla loď vybavena. Právě dokončil drobnější údržbu tří z nich, alarmu oznamujícího závadu ve strojovně, na spodku lodi a na pomocném příďovém lodním šroubu. Nyní se chystal na kapitánský můstek, aby tam na panelu vyzkoušel funkci výstražných kontrol, napojených na alarmy.

Ačkoli váł štíplavý svěží vítr, bylo nádherné slunečné počasí a na hladině jen mírné vlnky, takže pohyb lodi byl pro všechny na palubě příjemný. Takový den Mal obvykle míval na moři nejraději. Dnes měl však ve své duši temný mrak: Caitlin.

Když dokončil revizi výstražných kontrol, podíval se na monitor s údaji o počasí, zda nedošlo k nějakým změnám. Předpověď na zbytek dne zůstávala dobrá. Vyhledky na zítřek, jak zjistil, zněly takto: jihozápadní vítr stupeň 5–7, který se bude měnit na západní stupeň 5–6, moře mírné až rozbourené, občasné deště. To už bylo méně příjemné, ale nebylo to nic, kvůli čemu by se musel člověk znepokojovat. Loď *Arco Dee* mohla bagrovat i při stálém větru síly 7. Při silnějším větru byly už pracovní podmínky na palubě přespříliš nebezpečné a navíc hrozilo poškození bagrovacího zařízení, zejména pak sacího bagru, rozrušujícího mořské dno.

Loď byla původně postavena pro práci v ústích řek, a měla proto plochý spodek, takže v případně plného zatížení činil její ponor jen necelé čtyři metry. To bylo užitečné pro práci v přístavech s písčinami, jako byl Shoreham, kde při odlivu bývalo ve vjezdu do přístavu příliš málo vody na to, aby tudy mohly lodě proplouvat. *Arco Dee* však dokázala do přístavu proplout i hodinu před maximálním odlivem či po něm. Rubem této výhody však bylo to, že se na rozbouřeném moři loď nechovala moc příjemně.

V útulném teple prostorného kapitánského můstku, plného technicky dokonalých přístrojů, vládlo tiché soustředění. Nacházeli se deset námořních mil od Brightonu, tedy téměř nad prostorem vyhrazeným pro bagrování z mořského dna. Žluté, zelené a modré čáry na černé obrazovce, tvořící trochu skosený obdélník, vyznačovaly část mořského dna o rozloze zhruba 100 čtverečních mil, kterou mělo od státu pronajatou konsorcium Hanson Group, jež vlastnilo též flotilu lodních rypadel, kam patřila i loď *Arco Dee*. Prostor pro bagrování byl přesně vymezen podobně jako nějaká farma na souši, a kdyby se lodní rypadlo při práci dostalo mimo tuto oblast, riskovalo by velké pokuty a ztrátu licence k bagrování.

Komerční bagrování z mořského dna se svým způsobem podobalo práci v jakémsi podmořském lomu. Štěrkopísky, jež pomocí sacího bagru loď vytěžila, se třídily podle hrubosti zrn a pak prodávaly firmám stavícím různé objekty či měnicím vzhled krajiny. Nejvyšší kvalita oblázky končily na luxusních příjezdových cestách, písek se využíval v betonářství, zbytek se pak mlet do různých betonových či asfaltových směsí anebo sloužil jako hrubá výplň při výstavbě základů budov, silnic a tunelů.

Kapitán Danny Marshall, hubený, šlachovitý a dobromyslný pětáctýřicátník, kormidloval. Loď řídil pomocí dvou kolenových pák, kterými se ovládaly lodní šrouby, což dávalo lodi lepší manévrovací schopnosti než tradiční ovládání pomocí kormidlového kola a směrového kormidla. Na tváři měl několikadenní strniště, na hlavě černého kulicha s bambulí a k tomu objemný modrý svetr natažený přes modrou košili, džíny a masivní námořnické boty. První důstojník, oblečený podobně, stál nad obrazovkou počítače, na níž byla zakreslena bagrovací oblast.

Marshall tůknutím zapnul vysílačku zajišťující spojení s pevninou a naklonil se k mikrofonu. „Tady je *Arco Dee*, Mike Mike Whisky Echo,“ pronesl do něj. Když se ozvala pobřežní stráž, oznámil jí svou polohu. Protože pracovali na jedné z nejrušnějších lodních tras, kde v důsledku častých mlh či oparů, jež se v kanálu La Manche tak rády vyskytovaly, mohla viditelnost poklesnout jen na několik metrů, bylo důležité, aby polohy všech lodí byly pravidelně registrovány a aktualizovány.

Podobně jako dalších sedm členů posádky, z nichž většina spolu pracovala již celé desetiletí, měl i Malcolm Beckett moře v krvi. Byl tak trochu vzpurné

dítě a z domu odešel hned, jakmile mohl nastoupit k vojenskému námořnictvu. Začal jako strojník v přípravě a během svých prvních let na moři projel celý svět. Ale podobně jako ostatní, kteří také začali svou kariéru na oceánských lodích, hledal i on, když se narodilo jeho první dítě, Caitlin, práci, která by mu umožnila zůstat na moři, ale zároveň vést rodinný život.

Služba na lodním rypadle byla perfektním řešením. Nikdy nebyl na moři víc než tři týdny, a navíc se loď dvakrát denně vracela do přístavu, aby vyložila vytěžený náklad. A když byl momentálním domovským přístavem lodi Shoreham nebo Newhaven, dokázal si občas na hodinku odskočit domů.

Kapitán snížil rychlost. Malcolm zkontroloval otáčky motoru a ukazatele teploty a potom se podíval na hodinky. Za pět hodin bude tak blízko břehu, že bude mít jeho mobil zase signál. To bude pět hodin večer. Telefonát jeho bývalé ženy ho značně znepokojil. Ačkoli mu Caitlin vždycky připadala jako dítě, které dělá potíže, měl ji nesmírně rád a měl pocit, že mu je v mnohém podobná. Když s ní chodíval ven, vždycky ho bavilo poslouchat její stížnosti na matku. Přišlo mu, že k ní má tytéž výhrady jako on sám. Zejména to, že si ustavičně a až nezdravě dělá kvůli něčemu starosti – ačkoli, měl-li být spravedlivý, Caitlin jim za ta léta těch starostí způsobila opravdu dost.

Tentokrát se však věci zdály být mnohem horší než kdy předtím a Malcolma velmi mrzelo, že hovor musel tak náhle skončit. To, co stačil vyslechnout, ho hodně znepokojovalo.

Nasadil si ochrannou přilbu a reflexní vestu, opustil kapitánský můstek, slezl po příkrých kovových schůdkách k zamřížovanému lodnímu schodišti a po něm pokračoval dolů na hlavní palubu. Cítil ostrost zimního větříku, který mu čechrál šaty, když přecházel po palubě k místu, odkud chtěl dohlížet na spouštění roury sacího bagru do moře.

Pár jeho bývalých kolegů z námořnictva, s nimiž čas od času zašel na drink, si dělalo z lodních sacích bagrů legraci a říkalo, že nejde o nic víc než o ohromné plovoucí vysavače. A měli vlastně pravdu. *Arco Dee* byla v podstatě vysavačem o váze 2000 tun. A když byl „sáček“ tohoto „vysavače“ plný, stoupla její hmotnost na 3500 tun.

Na pravoboku měla loď připevněnou vlastní sací trubku, což byla 30 metrů dlouhá ocelová roura. Pro Malcolma bylo jedním z vrcholů každé plavby pozorovat, jak se tato roura zanořuje a mizí v kalných hlubinách. Byl to okamžik, kdy loď jako by ožila. Náhle se totiž ozval brňkot dokazující, že sací a skluzný mechanismus se rozjely, v moři kolem to začalo vřít a za několik okamžiků začal do středního, nákladového prostoru lodi s rachotem dopadat písek a štěrk a měnit tento prostor v bouřící kotel bahnitě vody.

Občas roura vcucla něco nečekaného, co se zaseklo v sací hlavici. Jako třeba dělová koule nebo část letadla z druhé světové války, anebo – což byla situace, kdy měli všichni nervy napnuté až k prasknutí – nevybuchlá bomba. Za ta léta

z moře vybagrovali tolik historických artefaktů, že byly dokonce vypracovány oficiální postupy, které stanovovaly, jak s nimi nakládat. Pro to, co měla *Arco Dee* nyní vybagrovat, však žádná směrnice neexistovala.

Když byl nákladový prostor plný, veškerá voda se odvedla přepadovými otvory pryč a to, co zbylo, byla v podstatě písečná a oblázková pláž uprostřed lodi. Když loď mířila zpátky do přístavu, Malcolm se po této „pláži“ s oblibou procházel. Pod nohama mu křupaly některé ze stovek tisíc mušlí, které tímto způsobem shromáždili, a občas narazil na nějakou bezmocnou rybu či kraba. Před lety našel dokonce něco, co bylo později identifikováno jako lidská kost, holenní kost. I po těch všech letech ho záhady moře – zejména pak to, co se nacházelo pod hladinou – naplňovaly až dětským nadšením.

Asi za dvacet minut měl nastat čas, kdy bude sací roura vytažena z moře. Malcolm měl zrovna krátkou přestávku, kterou trávil v prázdné jídelně. Seděl na otlučené pohovce, v rukou svíral hrnek čaje a jedl vdolečky. Televize běžela, ale obraz byl příliš rozmazaný na to, aby se dalo něco rozpoznat. Jeho pozornost se mimoděk zatoulala k bílé tabuli, na níž bylo červeným fixem napsáno menu na večer: *Krémová pórková polévka, rohlíky, skotská vejce, hranolky, čerstvý salát, piškot s vaječným krémem, ohříváný v páře*. Do večere se loď ještě musí vrátit do přístavu a vyložit náklad, což obnášelo několik hodin tvrdé práce, takže k večeru mívál Mal obvykle hlad jako vlk. Momentálně však myslel na Caitlin. Po několika soustech přestal mít na vdoleček chuť a hodil ho do koše. V tu chvíli za sebou zaslechl hlas.

„Male...“

Otočil se a uviděl druhého důstojníka, statného chlapíka původem z Liverpoolu, v montérkách, ochranné přilbě a tlustých pracovních rukavicích.

„Něco nám zablokovalo hlavici. Myslím, že budeme muset trubku vytáhnout.“

Mal popadl přilbu a následoval druhého důstojníka na palubu. Vzhledl vzhůru a uviděl, že po skluznici nesměruje do nákladového prostoru nic víc než čůrek vody. K ucpávání nedocházelo často, protože těžké ocelové kleště hlavice obvykle odstrkovaly všechny překážky do stran. Občas se ale podařilo vycucnout rybářskou síť.

Mal, jenž zakřičel pokyny na dvoučlennou obsluhu, vyčkal, až se zastaví sací i skluzný mechanismus a pak spustil mechanismus otočný, kterým se sací roura vyťahovala z moře. Stál a hleděl z boku lodi do vířící vody, odkud trubka postupně vylézala. Když spatřil objekt, který – pevně vklíněný mezi ohromné ocelové drápy na konci sací roury – stoupal k hladině, sevřelo se mu náhle hrdlo.

„Co to sakra je?“ zvolal druhý důstojník.

Pak všichni chvíli jen mlčeli.

KAPITOLA

10

Roy Grace měl stále více pocit, že jeho život je soustavný boj s časem. Jako kdyby byl soutěžící v nějaké televizní soutěži, která však za výhru nenabízí žádnou cenu, protože nemá konec. Za každý e-mail, na který se mu podařilo odpovědět, totiž přišlo padesát dalších. Za každý spis na stole, který se mu podařilo vyřídit, mu totiž Eleanor Hodgsonová, asistentka pro podporu vedení, jak se oficiálně říkalo sekretářkám, přinesla dalších deset. Anebo někdo jiný – v poslední době zejména Emily Gaylorová z oddělení trestního soudnictví, která mu měla pomáhat v přípravě uzavřených případů k soudním procesům a která jako by měla zlomyslnou radost z toho, že mu může na stůl házet další a další balíky dokumentů.

Tento týden byl Grace navíc tím z vyšších vyšetřovatelů, který měl službu, což znamenalo, že se musel postarat o každý ze závažných zločinů, k nimž v oblasti Sussexu dojde. Ať už policisty chránil jakýkoli bůh, Grace se k němu tiše modlil, aby tenhle týden zůstal týdnem klidným.

Onen kompetentní bůh si ale patrně dnes vzal den volna.

Zazvonil telefon. Ozval se operační důstojník Ron King z řídicího oddělení sussexské policie, s nímž se Grace znal. „Roi,“ začal, „zrovna mi volali z pobřežní stráže. Lodní rypadlo ze Shorehamu vytáhlo z moře tělo. Z La Manche, asi deset mil od břehu.“

No to je úžasný! pomyslel si Grace. *To mi tak k sakru ještě scházelo.* Protože Brighton ležel na pobřeží, z moře zde bylo každoročně vytaženo mnoho těl. Někdy se jednalo o utonulé, obvykle oběti sebevražd anebo nešťastné jachtaře, kteří spadli do moře. Jindy šlo o zesnulé, kteří byli pohřbeni do moře a jejichž těla se zapletla do sítí těch rybářů, kteří důkladně neprostudovali mapy a vlekli své ponožené sítě oblastí, jež byla pro pohřby do moře vyhrazena. S většinou takovýchto případů se dokázal vypořádat uniformovaný policejní strážník. Skutečnost, že dnes zavolali právě jemu, naznačovala, že něco není v pořádku.

„A co dalšího o tom víš?“ zeptal se svědomitě a v duchu si umiňoval, že tentokrát se Kinga nezeptá na jeho kočky. Posledně to udělal a King pak dobrých deset minut nemluvil o ničem jiném.

„Muž, vypadá mladě, takových čtrnáct patnáct, vlastně kluk. Nebyl tam dole dlouho. Tělo bylo v nějakém neprůhledném vaku z PVC se zátěží.“

„Nešlo o pohřeb do moře?“

„Nevypadá to. A taky to nevypadá na běžného utonulého. Podle pobřežní stráže má prý kapitán obavu, že by mohlo jít o nějakou rituální vraždu – aspoň se mu to tak jeví. Na těle je zvláštní řezná rána. Mám požádat pobřežní stráž, aby pro tebe poslala člun?“

Grace chvíli bez hnutí seděl, v hlavě se mu honily různé myšlenky a postupně se snažil přepnout do vyšetřovacího modu. Všechno na stole a v jeho počítači bude muset počkat minimálně do doby, než se na to tělo podívá.

„Je to tělo na palubě, nebo v nákladovém prostoru?“ zeptal se.

„Je vklíněné v sací hlavici. Kromě toho, že rozřízli ten vak, aby zjistili, co je uvnitř, s ničím nehýbali.“

„A to rypadlo vyplouvá na moře ze Shorehamu?“

Před pár lety se Grace ocitl na lodním rypadle, které z moře vytáhlo silně rozložené tělo, a něco tak o plavidlech tohoto typu věděl.

„Řekni jim, ať s tělem nehýbou,“ rozhodl. Kolem těla nebo v sací hlavici totiž mohly být důležité stopy. „Ať ho co nejlíp zabezpečí a taky ať do mapy zaznamenají přesnou polohu, kde ho našli.“

Jakmile domluvil s Ronem, vytočil Grace několik telefonních čísel, aby dal dohromady tým, který v téhle fázi potřeboval. Jeden z telefonátů směřoval ke koronerovi. Toho o incidentu informoval a požádal ho, aby byl na místo vyslán některý z patologů ministerstva vnitra. U většiny těl, které jsou vytaženy z moře, bývá obvykle přítomen jen uniformovaný policista. Tělo na místě zběžně ohledá policejní lékař nebo lékař záchranky, aby byla potvrzena smrt, a to bez ohledu na to, jak jasné je, že je osoba mrtvá. Tělo si poté odvezou pracovníci patologického ústavu, kde je znovu ohledáno, aby se určilo, zdali šlo o úmrtí přirozené, anebo podezřelé. Z toho, co vyslechl, nabyl Grace dojmu, že není pochyb o tom, že se jedná o úmrtí podezřelé.

Za třicet minut už seděl za volantem služebního vozu značky Hyundai a mířil do přístavu. Vedle něj seděla detektiv-inspektor Lizzie Mantleová, s níž spolupracoval při celé řadě předešlých případů. Byla to velice schopná inspektorka a skutečnost, že byla také hezká, představovala jen další bonus. Měla světle hnědé vlasy, dlouhé až na ramena, pěkný obličej, a jako vždycky byla oblečena v dvoudílném kalhotovém kostýmku, silně připomínajícím pánský oblek – dneska byl modrý s křídovým proužkem a pod ním byla vidět bílá halenka. Některé ženy by v něm působily tak trochu jako mužatky, na Lizzie však vypadal nejen pracovně, ale zároveň též pořád žensky.

Jeli kolem konce přístavu a minuli soukromou příjezdovou cestu, vedoucí do slepé uličky, kde stál dům Heather Millsové. Protože si všimla, že Grace otočil hlavu, jako kdyby snad doufal, že manželku bývalého člena skupiny Beatles zahlédne, zeptala se: „Potkal ses někdy s Paulem McCartneyem, Royi?“

„Ne.“

„Ale o hudbu se dost zajímáš, ne?“

Přikývl. „O některou.“

„A chtěl bys být rockovou hvězdou? Třeba jako někdo z Beatles?“

Grace o tom chvíli přemýšlel. Bylo to něco, o čem nikdy neuvažoval. „Myslím, že ne,“ odpověděl. „Ne.“

„Proč ne?“

„Protože...“ začal, pak zaváhal, zpomalil a hledal tu správnou část přístaviště. „Protože mám strašnej hlas.“

Zazubila se.

„Ale i kdybych uměl zpívat, pořád bych chtěl dělat něco, co by mi umožnilo alespoň trochu změnit svět. Rozumíš?“ Pak pokrčil rameny. „A proto jsem šel k policii. Možná to zní jako klišé, ale právě proto dělám to, co dělám.“

„Myslíš, že policista může změnit svět víc než rocková megastar?“

„Myslím, že aspoň kazíme mín lidí,“ usmál se.

Míjeli složiště dřeva. Potom Grace zahlédl tmavě zelenou dodávku se zlatým symbolem koronera Brightonu a Hoveu, zaparkovanou kousek od okraje přístavní hráze, a zastavil nedaleko od ní. Nikdo další z týmu zatím nedorazil.

„Myslel jsem si, že ta loď už tady bude,“ pronesl maličko popuzeně, protože pořád myslel na čas a na onen rozlučkový večírek, kterého se měl dneska večer zúčastnit. Bude tam několik nejvyšších šarží sussexské policie, což znamená dobrou příležitost vlézt některým nadřazeným drobet do zadku, a tak Grace chtěl přijít včas. Teď už nemá šanci to stihnout.

„Asi se zdržela ve zdymadle.“

Grace přikývl, vystoupil z auta a došel až k okraji přístaviště. Před několika týdny převrátil při honičce svou milovanou alfu romeo, takže pořád ještě kulhal a nebyl úplně v kondici. Postavil se vedle železného pacholetu a na tváři cítil ledový vítr. Světla rychle ubývalo, a kdyby nebyla bezmračná obloha, byla by skoro tma. Ve vzdálenosti asi jedné míle spatřil zavřená vrata zdymadla. Nad nimi čněla oranžová nadstavba, patrně horní část očekávaného lodního rypadla. Pevně si kolem sebe stáhl svrchník, protože se začal třást zimou. Zalovil v kapsách a natáhl si kožené rukavice. Pak pohlédl na hodinky. Za deset minut pět. Party, kterou u příležitosti odchodu do důchodu pořádal Jim Wilkinson, začínala v sedm ve Worthingu, ve městě, které již srostlo v jeden celek s Brightonem. Původně plánoval zajet domů, převléknout se tam a pak vyzvednout Cleo. Až tady skončí, což záviselo na tom, co najde a kolik času bude potřebovat k ohledání na místě samém, bude rád, když večírek vůbec stihne. Jediným požehnáním bylo, že ze dvou patologů ministerstva vnitra, s nimiž sussexská policie nejčastěji spolupracovala, byla na tento případ přidělena Nadiuska De Sancha, rychlejší – a také zábavnější – z dvojice.

Na druhém konci přístavu zahlédl Grace velkou rybářskou loď, která s rozsvícenými navigačními světly a za supění motorů odjížděla od svého kotviště.

Slyšel, jak se za ním otevřely a pak zase zabouchly dveře, a nato zaslechl veselé halekání: „Ty to asi vod tvý pěkně schytáš, když přijdeš pozdě. Nechtěl bych bejt ve tvý kůži, Royi!“

Otočil se a uviděl Waltera Hordena, vysokého, upraveného muže, který byl vždycky elegantně a decentně oděn v tmavém obleku, bílé košili a černé kra-

vatě. Oficiálně byl vedoucím hřbitovů souměstí Brighton a Hove, avšak k jeho povinnostem patřilo i to, že vyzvedával těla na místech úmrtí a pomáhal s velkým papírováním, jež bylo s každým takovýmto případem spojeno. Navzdory své smutné práci měl Walter v oblíbě škodolibě žertování a nic mu nedělalo větší radost než hecovat Gracea.

„A proč, Waltře?“

„Byla u kadeřnice a stálo ji to majlant. To kvůli tomu dnešnímu večírku. Takže bude pořádně nakrknutá, když jí to zkaziš.“

„Nezkazím.“

Walter se významně zahleděl na hodinky a pak pochybovačně zdvihl oči.

„Když to bude nutný, pověřím tím pitomým vyšetřováním tebe, Waltře.“

Muž zavrtěl hlavou. „Já radši jedním jenom s téma, co jsou tuhý. Vod nich dršťkovou nikdy nedostaneš. Ty jsou hodný jak beránci.“

Grace zasmál. „Darren je tady?“

Darren pracoval na patologii a byl to Clein asistent.

Walter ukázal palcem směrem k dodávce. „Je tam, mobil u ucha a hádá se s tou svou kóčou.“ Walter pokrčil rameny a protočil panenky. „Ženský.“

Grace přikývl a vyřukal na mobilu:

Lod tu jeste neni. Budu mit zpozdeni. Radsi se sejdeme az tam. XXX

Zrovna když strkal telefon zpátky do kapsy, přístroj dvakrát pronikavě pípнул. Vytáhl ho znovu ven a podíval se na displej. Byla to odpověď od Cleo:

Neopozdi se moc. Musim ti něco rict.

Zamračil se, zneklidněný tónem odpovědi a také skutečností, že na konci nebylo žádné X – žádný symbol pro polibek. Vzdálil se tak, aby byl mimo doslech Waltera a detektiv-inspektor Mandleové, která právě vystoupila z auta, a vytočil Cleino číslo. Vzala to okamžitě.

„Nemůžu mluvit,“ pronesla stroze. „Zrovna mi sem přijela rodina provést identifikaci.“

„A co mi to musíš říct?“ zajímal se a věděl, že je v jeho hlase znát neklid.

„Chci ti to říct z očí do očí, ne po telefonu. Později, ano?“ Pak zavěsila.

Sakra. Chvíli na telefon civěl a celé mu to dělalo ještě větší starost než předtím. Potom vrátil telefon zpátky do kapsy.

Tón, kterým ty věty pronesla, se mu pranic nelíbil.

KAPITOLA

11

Simona se naučila vdechovat výpary aurolacu z igelitového sáčku. Malá lahvička téhle metalické barvy, která se dala sehnat ve všech obchodech s barvami, jí vydržela na týden. To Romeo jí naučil, jak aurolac krást, jak fouknout do sáčku, aby se barva smísila se vzduchem, jak tuto směs do sebe vtáhnout a jak sáček znovu nafouknout a směs znovu vdechnout.

Když ji vdechovala, bolesti způsobované strašným hladem ustupovaly.

Když ji vdechovala, stával se život v jejím domově náhle snesitelnějším. V domově, kde žila, co si jen pamatovala, anebo co si jen *chtěla* pamatovat. Byl to domov, kam se vstupovalo tak, že se člověk protáhl štěrbinou v rozpraskaném betonovém chodníku a po kovovém žebříku slezl pod rušnou rozbitou silnici. Dostal se tak do podzemní prostory, která byla pod zemí vylámana proto, aby bylo možné kontrolovat a udržovat parovod. Jeho trubka, měřící v průměru čtyřicet centimetrů, byla součástí komunální sítě ústředního vytápění, která zásobovala teplem většinu budov ve městě. Díky ní byl podzemní prostor v zimě útulně teplý a suchý, ale v jarních měsících, kdy topení nebylo ještě vypnuté, nesnesitelně horký.

A v maličké části tohoto podzemního prostoru, ve stísněném výklenku mezi trubkou a zdí, si Simona udělala svůj domov. Vyznačovala ho stará peřina, kterou našla vyhozenou na smetišti, a Gogu, který byl s ní, co si jen pamatovala. Gogu byl běžový, beztvářý, odřený pruh umělé kožešiny, s nímž spala a který si každou noc tiskla k obličejí. Kromě něj a šatů, jež měla na sobě, nevladila vůbec nic.

Žilo jich tam trvale pět, včetně mimina šest. Čas od času přišli další, chvíli zůstali a pak pokračovali dál. Místo bylo osvětlené svíčkami a celé dny a noci zde hrála hudba, tedy pokud měli baterie. Západní pop-music, jež někdy přinášela Simoně radost a jindy ji doháněla k šílenství, protože byla vždycky hlasitá a nikdy neustávala. Ustavičně se kvůli tomu hádala, ale pop tam zněl pořád a pořád. Momentálně zpívala Beyoncé a tu měla ráda. Líbilo se jí, jak vypadá. Jednou, snila si, bude vypadat jako Beyoncé a zpívat jako Beyoncé. Jednou bude bydlet v domě.

Romeo jí říkal, že je krásná a že jednoho dne bude bohatá a slavná.

Mimino se znovu rozplakalo a náhle bylo slabě cítit výkaly. Valeriiin osmi-měsíční syn Antonio. Valerii se s pomocí všech dařilo skrývat jej před úřady, které by jí ho jinak odebraly.

Valeria, jež byla mnohem starší než ostatní, bývala kdysi hezká, ale její tvář byla nyní v osmadvaceti ztrhaná a plná vrásek. Byla to tvář stařeny. Měla rovné hnědé vlasy a oči, které kdysi bývaly vášnivé, ale nyní byly mrtvé. Oblečená byla v pestrých barvách – měla na sobě smaragdově zelenou péřovou bun-

du, pod ní potrhanou tyrkysově-modro-růžovou soupravu na jogging a k tomu červené gumové sandály – to vše bylo vytaháno z popelnic v lepších částech města anebo dychtivě přijato od charitativních center rozdávajících nejnnutnější věci bezdomovcům.

Valeria chovala v náruči své děcko, které bylo zabalené do starého, kožšinou podšitého semišového kabátu. Strašlivý křik dítěte jen zhoršovala stále se linoucí hudba. Simona věděla, že dítě brečí proto, že má hlad. Všichni měli hlad, a to skoro pořád. Jedli to, co si nakradli nebo koupili za peníze, které buď vyžebrali, dostali ve sběrně za staré noviny, vytahali z peněženek ukradených turistům, anebo získali prodejem kradených mobilů a foťáků.

Romeo, jenž měl oči velké a modré jako tůňky, roztomilý, nevinný obličej, krátké černé vlasy načesané dopředu a seschlou, chromou ruku, uměl rychle utíkat. Rychle jako ďas! Ani nevěděl, kolik je mu let. Asi čtrnáct, myslel si. Anebo možná třináct. Ani Simona nevěděla, kolik je jí let. Ta věc, o které jí Valerie vyprávěla, u ní ještě nezačala, a tak si myslela, že je jí asi dvanáct nebo třináct.

Bylo jí to vlastně jedno. Chtěla jen, aby tihle lidi, její *rodina*, s ní byli spokojení. A oni byli spokojení vždycky, když se ona a Romeo vrátili s jídlem nebo s penězi, a nejlépe s obojím. A někdy taky s bateriemi. Když se s nimi vrátili do světa odporného zápachu síry, suchého prachu, nemytých těl a dětských hovínek, což byly pachy, které znala nejlíp na světě.

Ze zvířeného mlžného oparu své minulosti si pamatovala zvonky. Zvonky visící z kabátu, který měl na sobě vysoký muž s velkou holí. Musela se k tomu muži přiblížit a vzít mu peněženku, aniž se zvonky rozezněly. Když jen jeden zvonek zacinkal, přetáhl ji muž holí po zádech. Ne jen jednou, ale pětkrát, někdy desetkrát, a někdy ani nestačila spočítat kolikrát. Většinou totiž omdlela dřív, než přestal.

Ale nyní byla šikovná. S Romeem tvořili dobrý tým. Ona, Romeo a pes. Hnědý pes, který se stal jejich kamarádem a který žil pod zhrouteným plotem na kraji ulice nad nimi. Ona, v pěřové vestě natažené přes mnohobarevnou sportovní soupravu, ve vlněné čepici a teniskách; Romeo v mikině s kapucou, džínách a rovněž teniskách; a k tomu pes, kterému říkali Artur.

Romeo jí vysvětlil, jací turisté jsou nejlepší. Postarší manželské páry. Přibližovali se k nim ve trojici – ona, Romeo a pes na konci provazu. Romeo k nim vždycky natáhl svou seschlou ruku. Při pohledu na ni turisté mnohdy s odporem ucukli a začali je gestem odhánět pryč. Než se ale od nich stačili vzdálit, měla už Simona v kapse své pěřové vesty mužovu peněženku. Jindy muž naopak začal lovit v kapse, aby jim dal nějaké drobné. Než Romeo peníze přijal, dokázala Simona přemístit ženinu peněženku z její kabelky do své kapsy. A když taková dvojice seděla v kavárně, jednoduše jim stáhli ze stolu telefon nebo foťák a rychle utíkali pryč.

Hudba se změnila. Nyní zpívala Rihanna.

Simona měla Rihannu ráda.

Dítě zmlklo.

Dneska byl špatný den. Žádní turisté. Žádné peníze. Jen malý kousek chleba, o který se mohli podělit.

Simona obtočila rty okolo hrdla igelitového sáčku, vydechla a pak zprudka vdechla.

Úleva. Úleva přicházela pokaždé.

Ale naděje nikdy.

KAPITOLA

12

Ve tři čtvrtě na šest seděla Lynn už potřetí toho dne v čekárně lékaře – tentokrát šlo o čekárnu specialisty, gastroenterologa. Arkýřové okno mělo výhled na tichou hoveskou ulici. Venku už byla tma a svítily lampy. I ve svém nitru cítila Lynn temnotu. Temnotu, chlad a strach. Čekárna se svým opotřebovaným starým nábytkem, podobná čekárně Dr. Huntera, její chmury nijak nerozehnal. Navíc zde bylo jen tlumené světlo. Ze sluchátek, která měla Caitlin v uších, vycházel slaboučký zvuk.

Pak Caitlin náhle vstala, začala se motat, jako kdyby byla opilá, a zuřivě se škrábala. Lynn s ní strávila celé odpoledne a věděla, že nic nepila. Šlo jen o jeden z příznaků její choroby.

„Posaď se, drahoušku,“ vyzvala ji znepokojeně.

„Jsem jakože hrozně unavená,“ řekla na to Caitlin. „Musíme čekat?“

„Je důležité, abychom se s tím specialistou sešly ještě dnes.“

„Jo, jasně, ale já jsem taky docela důležitá, že jo?“ usmála se hořce.

Lynn se také usmála. „A jak ti je, kromě toho, že se cítíš unavená?“

Caitlin se náhle zastavila a zadívala se na jeden z časopisů na stole. Chvilí jen mlčela a zhluboka dýchala. Pak pronesla: „Jsem vyčerpáná, mami.“

Lynn se postavila a položila jí ruku kolem ramen. Caitlin se nepřikrčila a neodtáhla. Místo toho se přitiskla k jejímu tělu, vzala ji za ruku a pevně sevřela.

Za poslední rok Caitlin o několik centimetrů vyrostla a Lynn pořád ještě nebyla zvyklá na to, že když se jí chce podívat do obličeje, musí se dívat vzhůru. Co do výšky Caitlin jednoznačně zdědila otcovy geny a její hubená postava dnes připomínala panenku s ohebnýma rukama a nohama víc než kdy jindy, třebaže panenku velmi krásnou.

Byla oblečena ve stylu, jehož cílem bylo záměrně vyvolávat dojem nedbalosti a který za všech okolností upřednostňovala. Měla na sobě nevzhledný pletený šedo-rezavý top navlečený přes tričko, náhrdelník z malých kamínků na tenké kožené šňůrce, džíny s roztřepenými okraji nohavic a k tomu staré, nezavázané tenisky. A přes tohle všechno – aby tak čelila chladu a patrně též,

předpokládala Lynn, aby zakryla své opuchlé břicho, vyvolávající dojem, že je těhotná – si vzala flaušový kabát barvy velbloudí srsti, který vypadal, jako kdyby ho pořídila v obchodě, kam ostatní lidé zdarma dávají nepotřebné šatstvo.

Nad šátek s aztéckým vzorem, jenž Caitlin zakrýval většinu hlavy, trčely její krátké, do ostnů nagelované a jako uhel černé vlasy. Piercing jí dodával jakoby gotický vzhled. Jeden cvoček měla uprostřed brady, další v jazyce; levým obočím jí procházel kroužek. Další kousky kovu vidět momentálně nebyly, ale lékař na ně při prohlídce určitě narazí a bude to *poněkud trapná* záležitost. Šlo o kroužek v pravé bradavce, další v pupíku a ještě jeden v přední části vagíny, k němuž se Caitlin své matce stydlivě přiznala v jednom z těch zřídkaových okamžiků, kdy k sobě měly blízko a ona se jí svěřovala.

Dnešní den je hotové peklo, pomyslela si Lynn. Od té chvíle, co dneska ráno opustila ordinaci Dr. Huntera a pak se tam odpoledne s Caitlin vrátila, jí připadalo, že se její život obrátil vzhůru nohama, jako kdyby ho postihlo silné zemětřesení.

A nyní jí zazvonil telefon. Vytáhla ho z kabelky a podívala se na displej. Byl to Mal.

„Ahoj,“ řekla do mobilu. „Kde jsi?“

„Právě vplouváme zydymadlem do Shorehamu. Měli jsme strašnej den – vybagrovali jsme mrtvolu. Ale pověz mi o Caitlin.“

Informovala ho o konzultaci u Dr. Huntera a celou dobu po očku sledovala Caitlin, která stále ještě rázovala po čekárně, jež byla ve srovnání s čekárnou Dr. Huntera jen asi třetinová. Nyní začala Caitlin s velkou naléhavostí brát do ruky a zase na stůl pouštět jeden časopis za druhým, jako kdyby je potřebovala všechny přečíst a nedokázala se rozhodnout, kterým začít.

„Vic budu vědět za hodinu. Od doktora Huntera jsme jely rovnou k tomu specialistovi. Budeš mít ještě aspoň chvíli signál?“

„Minimálně čtyři hodiny,“ odpověděl. „Možná dýl.“

„Dobře.“

V tu chvíli se objevila sekretářka Dr. Grangera. Byla to matronu připomínající padesátnice s vlasy pevně smotanými do drdolu a s rezervovaným, profesionálním úsměvem na tváři. „Dr. Granger vás obě prosí,“ oznámila.

„Zavolám ti později,“ ukončila hovor Lynn.

Na rozdíl od prostorné ordinace Dr. Rosse Huntera byla poradna Dr. Grangera stísněným prostorem v prvním patře. Před Grangerův malý stůl se sotva vešly dvě židle. Pozornost příchozích nemohly neupoutat fotografie lékařovy dokonalé usmívající se manželky a obdobně dokonalých usmívajících se tří dětí. Obrázky byly zřejmě schválně natočené tak, aby si jich všichni pacienti všimli.

Dr. Granger byl vysoký čtyřicátník s velkými nosem, řídnoucími vlasy, oblečený v obleku s úzkým proužkem, naškrobené košili a elegantní kravatě. Už

na první pohled působil trochu rezervovaně, takže by klidně mohl být nejen doktorem, ale třeba též advokátem.

„Prosím, posadte se,“ vybídl je a otevřel hnědé papírové desky, v nichž Lynn zahlédla dopis od Dr. Huntera. Pak si sám sedl a začal dopis číst.

Lynn uchopila Caitlin za ruku. Jemně ji stiskla a její dcera se nijak nesnažila ruku vyprostit. Z Dr. Grangera byla Lynn neklidná. Nelíbil se jí jeho chlad a přehnaně okázalá prezentace rodinných fotografií, které jako by říkaly: *Já jsem úplně v pořádku a vy ne. To, co vám budu muset říct, můj život nijak nezmění. Půjdu dneska večer domů, podívám se na televizi a pak možná řeknu manželce, že se s ní chci milovat, ale vy – no ... vy se zítra probudíte v tom vašem osobním pekle, zatímco já se vzbudím, tak jako každý den, plný energie a spokojenosti, poblíž svých šťastných dětí.*

Když dočetl, naklonil se ke Caitlin, aniž jeho chladný výraz by i jen trochu roztál. „Jak se cítíš, Caitlin?“ zeptal se.

Pokřčila rameny a pak chvíli mlčela. Lynn čekala, až promluví. Caitlin vyprostita svou ruku z matčiny a začala se střídavě jednou a pak zase druhou rukou škrábat na zádech.

„Svrbí to,“ odpověděla. „Všude mě to svrbí. Dokonce i rty mě svrbí.“

„A ještě něco?“

„Jsem unavená.“ Najednou začala vypadat vzdorovitě. Její obvyklý výraz. „Chci, aby mi bylo líp,“ oznámila.

„Nemotá se tí trochu hlava?“

Kousla se do rtu a přikývla.

„Dr. Hunter ti asi řekl, jak dopadly testy.“

Caitlin znovu přikývla, aniž s lékařem navázala kontakt očima, a místo toho šátrala ve své látkové, jako zebra pruhované kabelce a vytáhla mobil.

Když Caitlin zaťukala na několik tlačítek a začala číst cosi na displeji, lékařovy oči se rozšířily. „Ano,“ odpověděla nepřítomně, jako kdyby si to říkala sama pro sebe. „Jo, říkal mi to.“

„Ano,“ vložila se chvatně do hovoru Lynn. „Ano – řekl – sdělil nám ty informace, které se dověděl od vás. Děkuju vám, že jste nás tak rychle vzal.“

Někde venku na ulici ječel alarm nějakého auta.

Specialista znovu chvíli hleděl na Caitlin a sledoval, jak odesílá esemesku, a pak vkládá mobil zpátky do kabelky.

„Musíme jednat rychle,“ konstatoval.

„Moc dobře nechápu, co se změnilo,“ pronesla Caitlin. „Můžete mi to jakože vysvětlit? Nějak jednoduše, jakože pro idiota?“

Usmál se. „Zkusím to. Jak víš, už šest let trpíš primární sklerotizující cholangitidou, Caitlin. Původně jsi měla mírnější – anebo můžeme také říci – dětskou formu, ale ta se nedávno velmi rychle změnila ve formu pokročilou, která je typická pro dospělé. Šest let jsme se snažili mít nemoc pod kontrolou pro-

střednictvím kombinace různých léků a operačních zákroků a doufali jsme, že by se tvoje játra mohla sama vyléčit – jenže k tomu dochází jen zřídka a ve tvém případě se to, obávám se, nestalo. Stav tvých jater se zhoršil do té míry, že kdybychom nic neudělali, ohrozila by játra tvůj život.“

Caitlin na to, najednou velmi tichým hlasem, řekla: „Takže umřu, co?“

Lynn ji popadla za ruku a pevně jí ruku stiskla. „Ne drahoušku, ne. Vůbec ne. Budeš v pořádku.“ Podívala se na doktora a doufala, že ji v její snaze dceru uklidnit podpoří.

Lékař však netečně pokračoval: „Spojil jsem se s Královskou jiholondýnskou nemocnicí a zařídil, aby tě tam dnes večer přijali a vyšetřili za účelem transplantace.“

„To hnusný místo nenávidím,“ procedila skrz zuby Caitlin.

„Je to nejlepší oddělení v zemi,“ odvětil doktor. „Existují i jiné nemocnice, ale my tady obvykle spolupracujeme jen s touhle.“

Caitlin znovu zašátrala v kabelce. „Problém bude v tom, že dneska večer nemám čas. Jdeme s Lukem do klubu. Do Digitalu. Vystupuje tam jedna kapele, kterou musím vidět.“

Chvilku bylo ticho. Pak lékař pronesl hlasem, v němž bylo víc něhy, než kolik by jí Lynn od něj čekala: „Caitlin, nejsi na tom vůbec dobře. Bylo by moc nerozumné, kdybys večer někam chodila. Musíš hned nastoupit do nemocnice. Chci ti co nejrychleji najít nová játra.“

Caitlin na něj chvíli hleděla svými žloutenkovými očima: „Jak definujete slovo *dobře*?“ zeptala se.

Lékařův chladný výraz roztál do podoby úsměvu: „Opravdu bys chtěla slyšet mou definici?“

„Ano. Jak definujete slovo *dobře*?“

„Začal bych třeba tím, že člověku je dobře, když je naživu a necítí se nemocný,“ odpověděl. „Jak ti to zní?“

Caitlin pokrčila rameny: „Jo, asi docela dobrý.“ Pokývala hlavou, vstřebávala ta slova a zjevně o nich přemýšlela.

„Když ti transplantujeme játra, Caitlin,“ pokračoval Dr. Granger, „je tu velká pravděpodobnost, že se začneš zase cítit dobře a vše se vrátí do normálu.“

„A když ne? Jakože když mi je netransplantujete?“

Lynn se chtělo vstoupit do hovoru, říct něco, vysvětlit dceři, co přesně se bude dít. Ale věděla, že musí mlčet a počínat si jen jako přihlížející.

„Potom,“ odpověděl lékař kurážně, „bohužel zemřeš. Myslím, že máš před sebou už jen krátký čas života. Maximálně několik měsíců. A může to být i mnohem méně.“

Nastalo dlouhé ticho. Lynn cítila, jak ji její dcera náhle uchopila ruku, a ona jí co možná největší silou její stisk opětovala.

„Umřu?“ zopakovala Caitlin.

To slovo z ní vyšlo jako chvějící se šepot. Caitlin se šokovaně otočila k matce a upřeně jí hleděla do tváře. Lynn se na ni usmála a v tu chvíli ji nenapadlo nic, co by mohla svému dítěti říct.

„Je to pravda, mami?“ zeptala se Caitlin nervózně. „Tobě už to řekli?“

„Jsi moc vážně nemocná, drahoušku. Ale když podstoupíš transplantaci, bude to v pořádku. Budeš zase zdravá. Budeš moct žít naprosto normálním životem.“

Caitlin mlčela. Strčila si prst do úst, což bylo něco, co u ní Lynn už léta neviděla. Ozvalo se pípnutí a z faxu na policiče kousek od lékařova stolu vyjel potištěný list papíru.

„Dívala jsem se na internet,“ oznámila Caitlin nečekaně. „Do vyhledávače jsem zadala transplantace jater. Ta játra pocházejí z mrtvých lidí, že?“

„Většinou ano,“ odpověděl lékař.

„Takže já dostanu játra někoho mrtvého?“

„Nemáme absolutní záruku, že je pro tebe vůbec seženeme.“

Lynn se na něj upřeně zahleděla a chvíli konsternovaně mlčela. „Co myslíte tím *nemáme záruku*?“

„Musíte obě chápat,“ pronesl tak ledabyle, že Lynn měla sto chutí vstát a dát mu facku, „že jater je nedostatek a že Caitlin má vzácnou krevní skupinu, takže získat pro ni játra je těžší než u jiných lidí. Vše závisí na tom, jestli se mi tě, Caitlin, podaří prosadit jako prioritního příjemce – což se mi doufám podaří. Ale tvůj stav, Caitlin, je technicky vzato ‚chronický‘ a pacienti s ‚akutním‘ selháním jater dostávají obvykle přednost. Naštěstí splňuješ některá z těch správných kritérií – jsi mladá a jinak zdravá.“

„Takže, když mi játra seženou, znamená to, že strávím zbytek života s játry nějaké mrtvé ženy v mém těle?“

„Anebo muže,“ upřesnil Dr. Granger.

„No to je úžasný!“

„A není to o mnoho lepší než ta druhá alternativa, drahoušku?“ vložila se do hovoru Lynn a pokusila se vzít svou dceru znovu za ruku. Ta ji však tentokrát odstrčila.

„Takže to bude orgán od nějakého dárce?“

„Ano,“ odvětil Neil Granger.

„Takže já prožiju zbytek života s tím, že někdo umřel a já mám část jeho těla v sobě?“

„Dám ti k tomu nějakou literaturu, kterou si můžeš přečíst,“ nabídl Dr. Granger. „Až přijdeš do jiholondýnské nemocnice, setkáš se tam s řadou lidí, mimo jiné též se sociálními pracovníky a psychology, kteří si s tebou promluví o tom, co to vše pro tebe bude znamenat. Ale jednu věc si musíš pamatovat. Ti nejbližší či příbuzní zesnulých často nalézají velkou útěchu v tom, že smrt těch, které milovali, nebyla úplně zbytečná. Že jejich smrt umožnila, aby někdo jiný mohl žít.“

Catilin byla chvíli zadumaná a pak řekla: „Skvělý. Takže vy mi chcete jakože transplantovat játra, aby někdo jinej měl dobrej pocit ze smrti svý dcery, manžela nebo syna?“

„Ne, to není jediný důvod. Chci ti dát transplantát proto, abych ti zachránil život.“

„Život člověka vysává, co?“ pronesla nečekaně Caitlin. „Fakt vysává.“

„Smrt vysává ještě víc,“ odvětil Dr. Granger.

KAPITOLA

13

Susan Cooperová již dříve zjistila, že z tohoto konkrétního okna, jež se nacházelo hned za výtahy v sedmém patře Královské sussexské okresní nemocnice, je krásný výhled přes střechy Kemp Townu až ke kanálu La Manche. Dnes bylo celý den moře nádherné, třpytivě modré, ale teď, v šest hodin večer na konci listopadu, ho padající temnota změnila v inkoustovou prázdnotu, jež se táhla od posledních světel města do nekonečna.

Nyní na tu černotu upřeně hleděla. Její ruce spočívaly na radiátoru, ale ne kvůli teplu, které z něj sálalo, nýbrž kvůli tomu, aby se o něj mohlo její vycucnuté tělo opřít. Mlčky a smutně civěla přes odraz vlastního obličeje v okně ven a cítila, jak skrz tenké sklo protahuje studený vzduch. A to bylo skoro vše, co cítila.

Byla totiž zcela otupělá šokem. Nemohla uvěřit tomu, co se dělo.

V duchu si sestavovala seznam lidí, kterým musí zavolat. Děsila ji představa, že bude muset sdělit tu zprávu Natovu bratrovi, jeho sestře v Austrálii, jeho přátelům. Oba jeho rodiče zemřeli jako paděšáci. Otec na infarkt, matka na rakovinu a Nat často žertem říkával, že ani on nebude nikdy mít staré kosti. Měl to být vtíp.

Obrátila se, vydala se zpátky na jednotku intenzivní péče a zazvonila na zvonek. Sestra ji pustila dovnitř. Bylo zde tepleji než na chodbě. Teplota zde byla udržována na hodnotě 34–35 stupňů Celsia, což bylo dost vysoko na to, aby pacienti, kteří zde leželi v nemocničních pyžamech nebo nazí, nenastydli. Ironií bylo, napadlo ji, i když se tou myšlenkou nijak zvlášť nezabývala, že přesně na téhle jednotce kdysi pracovala jako zdravotní sestra. Právě v nemocnici se s Natem seznámili – krátce poté, co zde začal pracovat jako nižší odborný lékař.

Ucítila ve svém těle pohyb. Miminko kopal. *Jejich* miminko. Nosila ho v sobě už šest měsíců. Byl to chlapeček.

Když zahrnula vpravo a procházela kolem hlavní sesterny, kde kdosi na židli nechal umělou nohu, zaslechl svislot zatahovaného závěsu. Podívala se směrem k protilehlému rohu nemocničního pokoje a její srdce sebou přitom škublo. Sestra zatahovala modrý závěs, zajišťující pacientům soukromí, kolem lůžka č. 14, kolem Natova lůžka. Skrývala ho před pohledy zvědavců. Brzy mu

měli začít dělat nové testy a Susan si nebyla jistá, zdali má dost odvahy, aby mohla být u toho. Proseděla u jeho postele skoro celý den a věděla, že tam musí být i nyní. Musí na něj stále mluvit. Musí stále doufat.

Měl několikanásobnou otevřenou a vtačenou frakturu lebky, poranění krční části páteře, po kterém by, kdyby přežil, zůstal ochrnutý na všechny čtyři končetiny, a k tomu – v této fázi téměř nepodstatnou – zlomeninu pravé klíční kosti a páňvičky.

Celá léta se nemodlila, ale dnes se opakovaně přistihla, že se modlí, v duchu a stále stejnými slovy: *Prosím tě, Bože, nenech Nata zemřít. Prosím tě, Bože, nenech ho zemřít.*

Přišlo jí, že je tady úplně k ničemu. Ačkoli toho jako sestra tolik uměla, nemohla dělat nic. Jen na Nata mluvit. Mluvit, mluvit, mluvit a čekat na reakci, která nepřicházela. Ale třeba se to teď změní...

Přešla zpátky po lesklé podlaze a minula ohromně tlustou ženu na posteli po své pravici. Faldy na ženině obličejí a těle připomínaly kontury trojrozměrné mapy. Jedna ze sester Susan prozradila, že ta žena váží dvě stě čtyřicet pět kilo. Na čele její postele bylo napsáno: NEDÁVAT JÍST!

Po její levici ležel čtyřicátník s tváří barvy alabastru. Byl intubovaný a k hrudi a k hlavě měl připojenou zmeř drátů. Její zkušený zrak jí říkal, že asi nedávno podstoupil operaci, při níž mu byl proveden srdeční bypass. Na pojízdném stolku k odkládání lékařských nástrojů, který stál vedle jeho postele, bylo opřené veselé, v papírmictví zakoupené přání – přání brzkého uzdravení. Tenhle člověk se ale do nemocnice vydal dobrovolně, „na opravu“, pomyslela si Susan, a má velkou šanci, že z ní spíš vyjde, než že by ho vynesli.

Na rozdíl od Nata.

Natův stav se po celý den ustavičně zhoršoval, a ačkoli se držela zoufalé, stále iracionálnější naděje, začínala cítit, že se schyluje k oné strašné nevyhnutelnosti.

Každých pár minut její telefon, který přepnula do tichého režimu, zavibrováním oznámil příchod další zprávy. Vyšla ven, aby na některé z nich odpověděla. Své matce. Natovu bratrovi, který tady dopoledne byl, a nyní ho zajímal aktuální stav. Jeho sestře do Sydney. Své nejlepší kamarádce Jane, které v slzách volala dneska dopoledne, asi hodinu poté, co sem rychle dorazila, a vyprávěla jí, že si doktoři nejsou jistí, jestli Nat přežije. Další esemesky ignorovala. Nechtěla být rušena, chtěla tady být jen pro Nata a strašně mu přála, aby se z toho dostal.

Každých pár chvil slyšela ono *píp-píp-bong*, které vydávalo zařízení hlídající Natovy životní funkce. Když do sebe vtahovala nosem vzduch, cítila přípravky používané ke sterilizaci a občas zachytila závan kolínské a někdy i slaboučký, v pozadí přítomný zápach zahřátých elektrických přístrojů.

V prostoru za závěsem, opřený na posteli, jejíž horní část byla zdvižená pod úhlem třiceti stupňů, ležel Nat. Vypadal jako mimozemšťan, byl celý ovázaný

a omotaný dráty, v ústech měl endotracheální tubu a v nose nasogastrickou sondu. V lebce pak sondu, která měřila nitrolebeční tlak. Ze sáčků zavěšených na kapačkových stojanech vedla do jeho paží a břicha spleť infuzních hadiček. Nat ležel bez hnutí, oči měl zavřené a kolem sebe řadu monitorovacích a při životě ho udržujících přístrojů. K pravé straně jeho lůžka byly připevněny dvě počítačové obrazovky a u nohou měl notebook položený na vozíku, do nějž byly zaznamenávány veškeré údaje či naměřené hodnoty týkající se jeho zdravotního stavu.

„Ahoj, miláčku,“ promluvila na něj Susan. „Jsem zase u tebe.“ Zatímco mluvila, upřeně se dívala na obrazovku EEG.

Žádná reakce.

Vývodová trubice z jeho úst končila malým sáčkem s kohoutkem na dně, který byl zcela naplněný tmavou tekutinou. Susan četla nálepky na infuzních hadičkách: mannitol, pentastarch, morfin, midazolam, noradrenalin. Aby byl stabilizovaný. Aby ho udrželi při životě. Aby jim neexitoval. To bylo všechno.

Jedinou známkou toho, že je naživu, bylo ustavičné stoupání a klesání jeho hrudníku a blikající světýlka na obrazovkách monitorovacích zařízení. Podívala se na hadičky vedoucí do hřbetu manželových rukou, na modrou plastovou visačku s jeho jménem, pak znovu na monitorovací zařízení, přičemž zahlédla několik přístrojů a displejů, které neznala. Za těch pět let, co zanechala práce sestry a zvolila si komerční kariéru ve farmaceutickém průmyslu, se stačila objevit nová technika, kterou neznala.

Natova tvář, plná modřin a tržných ran, měla děsivě bílý odstín, jaký na něm Susan nikdy neviděla – Nat byl v kondici, pravidelně hrál squash, a tak měl jeho obličej, navzdory dlouhým, šíleně dlouhým hodinám, které trávil v práci, vždycky zdravou barvu. Byl silný, vysoký, měl dlouhé světlé vlasy, na doktora až rebelantsky dlouhé. Nedávno mu bylo třicet, a byl hezký. Tak hezký!

Na okamžik zavřela oči, aby zastavila přicházející slzy. *Tak zatraceně, proklatě hezký. No tak, miláčku. No tak, Nate, ty budeš v pořádku. Ty to zvládneš. Miluju tě. Tolik tě miluju. A potřebuju tě.* Vtom ucítila své břicho a dodala: *My oba tě potřebujeme.*

Otevřela oči, aby přečetla číselné údaje na monitorech, digitálních displejích a měřících zařízeních, a hledala alespoň nepatrnou známku čehosi, co by jí dodalo trochu naděje. Žádnou ale nenašla. Jeho pulz byl slabý a nepravidelný, hladina kyslíku v krvi příliš nízká, mozkové vlny sotva zaregistrovatelné a změřitelné. Ale určitě jen spal a za chvíli se vzbudí.

V nemocnici byla od deseti dopoledne, přijela tam hned po telefonátu od policie. Další ironií bylo, že měla dneska jít do téže nemocnice na ultrazvuk. A proto byla v tu dobu ještě doma, ne ve firmě Harcourt Pharmaceuticals, kde pracovala v týmu monitorujícím klinické zkoušky nových léků.

Pomohlo také, že se vyznala v labyrintu nemocničních budov a že mnoho lidí, kteří zde pracovali, znali ji i Nata, a tak jí neřikali otrepané fráze a nesna-

žili se jí zbavit. Mohla si přímo promluvit s lékařským týmem, který se o Nata staral, třebaže fakta, která se dověděla, byla hodně tvrdá.

Když sem přijela, asi půl hodiny po tom, co Nata přivezli, byl již na počítačovém tomografu a vyšetřovali mu mozek. Kdyby se ukázalo, že je tam krevní sraženina, museli by ho převézt na neurologické oddělení, jež nacházelo v Hurstwood Parku, na operaci. Tomograf ale odhalil rozsáhlé vnitřní krvácení, což znamenalo, že operačně se nedá nic dělat. Muselo se čekat, jak se situace vyvine, ale zdálo se být více než pravděpodobné, že jde o nevratné poškození mozku.

Lékařský tým anesteziologicko-resuscitačního oddělení ho již čtyři hodiny udržoval ve stabilizovaném stavu. Během této doby nedošlo k žádné změně jeho stavu a Nat i nadále naprosto nijak nereagoval.

Při Glasgowském komatickém testu dosáhl Nat celkového výsledku tři body z možných patnácti. Očima nereagoval ani na slovní pokyn, ani na bolest, ani na tlak směřovaný do jednoho či druhého oka, z čehož vyplývalo minimální bodové hodnocení – jeden bod. Na otázky, výroky či příkazy slovně nijak nereagoval, takže ve verbální části testu získal také jen jeden bod. A nereagoval ani na bolest, takže jeden bod získal i v oblasti motorických reakcí. Maximálně mohl člověk celkem získat patnáct bodů, minimálně jen tři.

Susan věděla, co tento výsledek znamená. Skóre tři bylo smutným, ale na sto procent spolehlivým indikátorem toho, že Natův mozek je mrtvý.

Ale zázraky se stávají. Za ta léta, co na téhle jednotce působila jako sestra, zažila pacinety, kteří měli na začátku tři body a nakonec se úplně uzdravili. Bylo jich mizivé procento, ale Nat byl silný a mohl by to dokázat.

Dokáže to!

Malá přátelská malajská sestra Saleha, která měla Nata jako svého jediného pacienta po celé odpoledne na starost, se na Susan usmála. „Měla byste jít domů a odpočinout si.“

Susan zavrtěla hlavou. „Musím na něj pořád mluvit. Lidi někdy reagují. Vzpomínám si, že jsem něco takového zažila.“

„Má nějakou oblíbenou hudbu?“ zeptala se sestra.

„Snow Patrol,“ odpověděla a pak se na chvíli zamyslela. „A taky Eagles. Tyhle skupiny má rád.“

„Zkuste sehnat nějaká jejich cédéčka a zahrajeme mu to. Máte iPod?“

„Doma.“

„Tak ho přineste. A taky mu vezměte toaletní potřeby. Mýdlo, žínku, kartáček na zuby, holení, deodorant.“

„Nechci ho opouštět,“ odpověděla Susan. „Co kdyby...“, pokrčila rameny.

„Je stabilizovaný,“ řekla na to Saleha. „Zavolám vám, kdybych si myslela, že byste se měla rychle vrátit.“

„Dokud budou ty přístroje běžet, tak bude stabilizovaný, že? Ale co se stane, když je vypnete?“

Nastalo rozpačité ticho, které znamenalo, že obě ženy odpověď znají. Promila ho sestra, která vesele pronesla: „Musíme doufat, že přes noc dojde k nějakému zlepšení.“

„Ano,“ souhlasila Susan, ale její hlas zněl přidušeně, protože se snažila zadržovat slzy.

Upřeně hleděla na Natův obličej, na jeho nehybná oční víčka a přála si, aby se pohnula, aby se oči otevřely a jeho rty se usmály.

K žádné změně však nedošlo.

KAPITOLA

14

David Browne, vedoucí výjezdové skupiny, a James Gartrell, policejní fotograf, dorazili před chvilkou, každý ve svém vozidle. Browne byl hubený, svalnatý muž, bylo mu přes čtyřicet, měl nakrátko ostříhané zrzavé vlasy a veselý pihovatý obličej. Byl oblečený do těžké prošívané bundy a džín a na nohou měl tenisky.

Gartrell byl vysoký a energický muž s krátkými tmavými vlasy. Oba se momentálně činili na palubě lodi *Arco Dee*, kde vše fotografovali a natáčeli na video.

Browne souhlasil s Royem Gracem v tom, že je zbytečné považovat loď za místo činu, a tak se nikdo ze tří mužů, ani Lizzie Mantleová, neobtěžoval oblékáním do ochranného oděvu. Grace pouze vymezil bezprostředně dotčený prostor kolem sací hlavice páskou užívanou k ohraničování míst činu.

Nyní stál u pásky, vděčně svíral v rukou hrnek horké kávy a neformálně vyslychal kapitána a hlavního strojníka. Jejich výpovědi zaznamenávala detektiv-inspektor Mantleová, která stála vedle nich. Grace pohlédl na hodinky. Za deset minut šest.

Kapitán Danny Marshall, neoholený, v reflexní vestě navlečené přes tlustý svetr, v džínách a námořnických botách, vypadal ustaraně a opakovaně se díval na hodinky. Hlavní strojník, jenž měl na sobě umazanou bílou kombinézu a ochrannou přilbu, byl o trochu méně nervózní. Ani jeden z nich, jak Grace vycítil, nebyl v klidu. Nález těla je zjevně vyvedl z míry. Stejně zjevně však bylo, že jim dělají starosti komerční důsledky toho, že byl narušen jejich pracovní harmonogram.

Nyní ke skupince přistoupil další člen posádky, který v ruce držel list milimetrového papíru, na němž byly vytištěny přesné souřadnice místa na mořském dně, odkud bylo tělo vybagrováno.

Lizzie Mantleová si informaci přepsala do svého zápisníku, pak papír vstrčila do igelitového sáčku na předměty doličné a sáček si vložila do kapsy. Tělo bylo sice značně zatížené, ale i přesto, jak Grace věděl z předešlých případů, v kanálu La Manche existují silné proudy, které dokážou těla zanést značně daleko. Bude muset požádat podmořské specialisty, aby vypočetili, na jakém místě bylo tělo pravděpodobně vhozeno do moře.

Náhle zaslechl bublání motocyklu a pak mu zaprskalo ve vysílače. Ozval se v ní hlas mladé příslušnice pomocné policejní stráže, kterou postavil na začátek lodního můstku, aby zajistil, že se nikdo nepovolaný nedostane na palubu.

„Právě přijel lékař od záchranky, pane,“ oznámila.

„Přijdu tam.“

Roy přešel na druhou stranu paluby, kde byl zvuk motocyklového motoru slyšet hlasitěji. Přístaviště přetínal jediný, přibližující se světelný kužel. Za pár okamžiků, v záři reflektorů lodního rypadla, uviděl Grace motocykl BMW v barvách zdravotnické záchranné služby. Motocykl zastavil, jeho jezdec sestoupil a skopnul dolů stojánek svého stroje. Graham Lewis nato stroj pečlivě postavil, aby se mu nesvalil, sundal si helmu a kožené rukavice a ze schrány motocyklu vyndával svou lékařskou výbavu.

Ať už bylo jakémukoli přivolanému policistovi jasné, že ta či ona osoba je mrtvá, podle koronerových pokynů musel být k mrtvole povolán kvalifikovaný lékař, aby dotyčného oficiálně prohlásil za mrtvého. Výjimku tvořily situace, kdy byly nalezeny jen kostry, anebo pokud od mrtvého těla byla oddělena nebo mu chyběla hlava. V minulosti musel být vždy přivolán policejní lékař, ale v nedávné minulosti se stalo praxí volat lékaře záchranky, kteří tuto úlohu plnili namísto něj.

Grace sestoupil po vratkém provazovém můstku, minul příslušnici pomocné policejní stráže na jeho spodním konci a s radostí zjistil, že se dosud neobjevil nikdo z místních novinářů, kteří se dokázali na místo vraždy dostavit rychleji než masažky.

Lékař od záchranky byl malý šlachovitý muž se šedivými kudrnatými vlasy. Měl laskavý obličej, který by jistě dokázal okamžitě uklidnit jakoukoli oběť nehody, k níž by byl přivolán. A byl nenapravitelně veselý, a to navzdory tomu, co každodenně při své práci vídal.

„Jak se vede, Royi?“ pozdravil detektiva-superintendenta žoviálně.

„Líp než tomu chudákovi na lodi,“ odpověděl Grace. *Ačkoli ne zase o moc líp, jestli nestihnu dorazit na ten večírek před jeho koncem.* „Myslím, že tu brašnu potřebovat nebudeš. Ten je mrtvý už na první pohled.“

Vedl Grahama Lewise po kývajícím se můstku zpátky na palubu. Kráčeli záři lodních světel, kolem navijáků s lany a oranžového mřížoví na boku dopravního pásu, který by za normálních okolností běžel, hlučně rachotil a přeusouval náklad z nákladového prostoru na skluznici, po níž by byl vysypáván na plochu přístaviště. Lékař následoval Gracea na protilehlý bok lodi.

Ocelová bagrovací hlavice, jež visela několik decimetrů nad palubou, vy-padala jako pár gigantických krabích klepet. V nich vězel jakýsi balík. Jeho obsah byl zabalen do černé plachtoviny z PVC, okolo níž bylo omotáno několik provazů. Několik dalších provazů bylo provléknuto oky všitými do plachtoviny a k nim byly přivázány kusy škvárobetonu, které nyní ležely na špinavé, oranžově natřené kovové palubě.

„Je v tom pytli,“ oznámil Grace. „Pytel rozřízli, ale nedotkli se ho.“

Graham Lewis k balíku přistoupil a dlouhou štěrbinou, jež vznikla jeho částečným rozříznutím ve směru nadél, nakoukl dovnitř. Roy Grace se podíval spolu s ním. Toho pohledu se děsil, ale zároveň byl silně zvědavý.

Lékař si natáhl latexové rukavice a okraje rozříznuté části roztáhl pořádně od sebe. V tu chvíli se uvnitř v celé své délce objevilo nehybné, téměř průsvitné šedobílé tělo. Byl to mladý muž věku tak sedmáct až devatenáct let, odhadoval Grace. A podle stavu těla to nevypadalo, že by byl ve vodě moc dlouho.

Bylo cítit silný zápach PVC a slabší hnilobný zápach, ale nebyl to ten strašný, nasládlý zápach rozkládajícího se masa, zápach smrti, který si Grace již dávno navykl spojovat s těly, v nichž již nějakou dobu nebyl život. Tahle osoba je mrtvá jen pár dní, odhadoval, ale pitva snad v tomhle ohledu napoví víc.

Mladík byl hubený, ale spíše v důsledku podvýživy než pohybu a tělesné námahy, usuzoval Grace, který si všiml nápadného nedostatku svalstva. Vysoký byl asi sto sedmdesát až sto sedmdesát pět centimetrů, měl hranatý, poněkud nemotorně vyhlížející obličej a krátké černé vlasy, z nichž některé tvořily patku, kterou měl připláclou na čele.

Lékař trochu pootočil hlavou. „Žádná bezprostřední známka zranění na hlavě,“ konstatoval.

Grace přikývl, ale jeho oči – i jeho myšlenky – spočívaly na jiné části těla. Upřeně hleděl na břicho. Zejména na úhlednou vertikální řeznou ránu vedoucí od spodního okraje krku až pod pupík, k hornímu okraji trojúhelníku s hustým pubickým ochlupením, a na velké stehy, kterými byla sešita.

Jeho oči se setkaly s lékařovými a pak zase pohlédly dolů. Grace znovu upřeně hleděl na řez. A na penis, vrásčitý a co do barvy téměř černý, který schlíple ležel na ochlupení jako svléklá hadí kůže. Nedokázal se ubránit tomu, aby na něm chvíli nespočinul očima. Penisy mrtvých mužů mu vždycky připadaly hluboce smutné, jako kdyby se tento vrcholný symbol mužství stával v důsledku své nehybnosti i vrcholným symbolem smrti. Pak se jeho zrak vrátil k řezné ráně.

„Co to sakra je?“ ptal se sám sebe Graham Lewis. „Nikde žádná jizvovitá tkáň, takže to někdo musel udělat až po smrti – anebo těsně před ní.“

„Vypadá to velmi úhledně,“ podotkl Grace. „Že by operace?“

Danny Marshall, který stál o kousek dál vedle Lizzie Mantleové, se znepokojeně zeptal, jak dlouho to bude ještě trvat, než si tělo odvezou a oni budou moct pokračovat v plavbě – už teď ztratili hodinu drahocenného vykládacího času. *Arco Dee* musela nonstop pracovat, aby si na sebe vydělala. Což znamenalo nikdy nezmeškat příliv. Ještě hodinu zpoždění a už nestačí vyložit tak rychle, aby dnes večer příliv stihli.

Lizzie mu řekla, že o tom musí rozhodnout Roy Grace.

Poprvé za svou kariéru dokázal Marshall pochopit chování několika kapitánů rybářských lodí, kteří ve svých sítích vytáhli z hlubin mrtvá těla a přiznali,

že je radši hodili zase zpátky, než aby jim policejní postupy přivodily značné zpoždění.

„Rozhodně. Nejde o zranění,“ souhlasil Lewis. „Toho chudáka operovali. Ale...“ zaváhal.

„Ale co?“ pobídl ho Grace.

„Ten řez na mě působí dojmem, že to museli udělat po smrti.“

„Máte představu, jak dlouho to ještě bude trvat, detektive-superintendente?“ zeptal se kapitán.

„To záleží na patologovi,“ odpověděl Grace omluvně.

„Musíme čekat?“

V tu chvíli zazvonil Graceův telefon. „O kom se mluvívá,“ pronesl. Byla to patoložka ministerstva vnitra Nadiuska De Sancha.

„Roi,“ začala, „omlouvám se, ale povolali mě k naléhavému případu. Nevím, kdy se k vám dostanu. Minimálně tak za čtyři nebo pět hodin, možná i později.“

„Dobře. Ještě zavolám,“ odvětil Grace.

Lékař zatím měřil mužovi pulz, aby dodržel stanovený postup. Nebylo to nic více než formalita.

Grace se vzápětí rozhodl. Částečně pod vlivem přání dostat se na večírek, ale více jej ovlivnila realita situace. Byla tu osmičlenná posádka loďního rypadala, jejíž členy již vyslechl. Všichni mohli dosvědčit, že tělo bylo vytažené z moře. Fotograf James Gartrell pořídil všechny snímky a vše si proměřil. Tělo bylo vytažené z moře v plachtovině z PVC, takže bylo nesmírně nepravděpodobné, že by se mohly na lodi samé nacházet nějaké stopy – všechno, co mohlo být na povrchu plachtoviny, již cestou k hladině patrně stačila smýt voda.

Grace měl pravomoc označit loď za místo činu a zadržet ji, ale podle jeho soudu by to k ničemu nebylo. *Arco Dee* přece pouze vytáhla to tělo z moře. Nebyla o nic víc místem činu než třeba vrtulník, který vyzvedne vzduté tělo utonulého z vodní hladiny. A příčina smrti se stanoví na pitevně.

„Mám pro vás dobrou zprávu!“ sdělil Dannymu Marshallovi. „Dejte mi jména a adresy všech členů posádky a můžete jet.“ Pak se obrátil k lékařům. „Odnesem to tělo na břeh – a necháme ho zabalené v tom igelitu.“

„Nevadilo by, kdybych zprávu dodal až později?“ zeptal se Graham Lewis. „Dneska večer trénuju mládežnický ragbyový tým.“

„Ty jsi trenér?“

„Jo.“

„Trenér ragby?“

„Ano.“

„To jsem nevěděl. Vedu ragbyový tým kriminálky. Potřebovali bychom nového trenéra.“

„Tak mi zavolej.“

„Zavolám. A ta zpráva bude stačit zítra,“ dodal ještě.

Pak se znovu podíval na to kostnaté, zohavené tělo. *Kdopak asi jsi? ptal se v duchu. Odkud jsi? Kdo ti udělal ten řez na těle? A proč?*

Pořád to proč.

Tak zněla první otázka, kterou si Roy Grace soukromě pokládal pokaždé, když byl povolán na místo, kde se stala vražda. Po pravdě řečeno, na člověka, kterému bylo devětatřicet, což byl v policejním prostředí ještě nízký věk, už vražd viděl až přespříliš.

Přespříliš na to, aby ho to ještě šokovalo.

Ale ne přespříliš na to, aby ho to nechávalo lhotejným.

KAPITOLA

15

Lynn tuhle trasu nesnášela i v nejlepších chvílích svého života, ono dlouhé, pomalé plazení se po A23 předměstími jižního Londýna. Mířily ke Královské jiholondýnské nemocnici, jež se nacházela na vrchu Crystal Hill. Právě tam měla Caitlin strávit následující čtyři dny, aby ji mohl důkladně vyšetřit předtransplantační tým.

Naposledy tudy Lynn projížděla v dubnu, když Caitlin vezla do Ikey, aby si tam vybrala nějaké nové zařízení do svého pokoje. Alespoň to byla do jisté míry zábava – tedy pokud může nějaký normální člověk považovat prodírání se davy, jež Iku v neděli odpoledne zaplavují, za zábavu.

Ale na konci toho utrpení si udělaly radost, daly si něco dobrého. Pokud šlo o Lynn, byla to radost dvojnásobná, protože Caitlin učinila cosi, co dělávala jen zřídka. Nejenom že snědla něco, nad čím normálně ohrnula nos, protože to považovala za *nezdravé*, ale pořádně se tím nacpala.

Poté, co vystály nekonečnou frontu u pokladny – koupily totiž noční stolek, lampu, přehoz na postel, tapety a závěsy – vyrazily do restauračního prostoru a daly si tam masové knedlíčky s novými brambory a k tomu zmrzlinu. A aby ještě víc zhřešily, koupily si dva hotdogy, pořádně namočené do hořčice a kečupu. Chtěly si na nich pochutnat doma, dát si je k večeři, ale snědly je ještě v autě, dlouho předtím, než vůbec domů dorazily. Lynn zpola počítala s tím, že Caitlin bude chtít zastavit, aby se mohla vyzvracet, ale její dcera místo toho jen seděla s pusou od ucha k uchu, olizovala si rty a občas pronesla: „To bylo boží. Absolutně boží!“

Co si Lynn pamatovala, Caitlin si jen málokdy dokázala opravdu pochutnat na jídle, a ona neděle k těm zřídkačným okamžikům patřila. Lynn proto v sobě živila naději – která se později ukázala být planou –, že by to mohlo věstit začátek nové a pozitivnější fáze v životě její dcery.

Nyní zrovna míjely Iku, onen vysoký, světlem zalitý komín na levé straně, jenž měl kousek od svého vrcholu modrý a žlutý pruh. Lynn pohlédla na Caitlin, která seděla na sedadle spolujezdce, shrbená nad svým mobilem a pohroužená do esemeskování. Esemesky psala už celou hodinu, od chvíle, co vyjely

z Brightonu. Zář světél protijedoucího vozu jí osvětlila obličej – byl přízračně bílý, trochu s nádechem žluté.

„Vzpomínáš na ty masové knedlíčky, drahoušku?“

„Jo, jasně,“ odpověděla Caitlin ospale a ani nezvedla oči, jako kdyby jí snad matka nabízela jed.

„Zrovna jedeme kolem Ikey – mohly bychom se tam zastavit.“

Chvilku jen něco ťukala do mobilu a pak pronesla. „Už budou mít zavřeno.“

„Je teprve tři čtvrtě na osm. Myslím, že mají otevřeno do desíti.“

„Masový kuličky? Fuj. Chceš mě otrávit nebo co?“

„Vzpomínáš, jak jsme tam byly v dubnu, kupovat věci do tvého pokoje? Měly jsme je tam a moc ti chutnaly.“

„Četla jsem o nich na netu,“ řekla na to Caitlin a najednou ožila. „Jsou plný tuku a dalších sajrajtů. Víš, některý masový kuličky mají dokonce v sobě kousky kostí a kopyt. Podobně jako některý karbanátky. Celou krávu jakože nacpou do stroje a ten ji rozemele na kaši. Prostě všechno, chápeš? Hlavu, kůži, vnitřnosti. A potom můžou tvrdit, že je to sto procentně čistý hovězí.“

„V Ikee to tak není.“

„Jo, já zapomněla, že ty se modlíš u oltáře, co se jmenuje Ikea. Jako kdyby snad těm jejich věcem požehnal nějaký severskej bůh, vid?“

Lynn se usmála, natáhla ruku a dotkla se zápěstí své dcery. „Bylo by to lepší než to jídlo v nemocnici.“

„Jo, tak s tím si nedělej starost. Já v tom pitomým špitálu nic jíst nebudu.“ Caitlin zase něco vyťukala na mobilu. „A navíc jsme už přece večeřely.“

„Já jsem večeřela. Ty ses jidla ani nedotkla.“

„To je jedno,“ řekla na to a pokračovala v textování. „A vlastně to není pravda. Měla jsem jogurt,“ dodala po chvíli a zívla.

Lynn zastavila se svým peugeotem na semaforech, sundala ruku z Caitlinina zápěstí, aby mohla vyřadit, a pak ji položila zase zpátky. „Musíš dneska večer něco sníst.“

„A proč jako?“

„Abys měla víc síly.“

„Já jsem silná dost.“

Stiskla zápěstí své dcery, ale nedočkala se žádné odezvy. Pak z kapsy vylovila mapu a rychle se podívala, kudy dál. Motor běžel naprázdno a zespodu bouchalo do vozu uvolněné výfukové potrubí. Rozsvítila se zelená. Lynn strčila mapu zpátky do kapsy, vrazila nepoddajnou řadicí páku do polohy jedna a pustila spojku.

„Jak se cítíš?“

„Jsem vyděšená. A strašně unavená.“

Pokračovala za řadou vozidel, přeřadila a pak ještě jednou – na trojku. Poté znovu stiskla Caitlinino zápěstí.

„Budeš v pořádku, drahoušku. Jsi v nejlepších možných rukou.“

„Luke se díval na internet. Teď mi poslal esemesku. Píše, že devět lidí z desíti, co v USA čekají na transplantaci jater, umře dřív, než pro ně seženu transplantát. A že v Británii každé den umrou tři lidi z těch, co čekají na transplantaci. A v USA a v Evropě je celkem sto čtyřicet tisíc lidí, co čekají na nějaký transplantát.“

Ve svém vzteku si Lynn nevšimla, že brzdová světla na vozidle před ní již svítí. A tak musela dupnout na brzdu a zablokovat přední kola, protože jinak by narazila do zadku jakési dodávky. *Internet! zakřičela v duchu. Zase ten debilní internet. A zase ten magor Luke! Copak ten vymatlanec nemá na práci nic jinýho než děsit moji dceru?*

„Luke se plete,“ řekla na to. „Už dřív jsem o tom mluvila s doktorem Hunte-rem. Není to pravda. To se stává jen hodně nemocným lidem, kteří se dostanou do pořádku příliš pozdě. Ale to není tvoje situace.“

Snažila se vymyslet ještě něco, co by mohla říct a co by neznělo namyšleně. V hlavě měla ale náhle prázdno. Ten specialista, doktor Granger, říkal, že se *pokusí* zajistit jí prioritní místo v pořádku, ale zároveň dodal, že to nemůže zaručit. A navíc tady byl problém s Caitlininou krevní skupinou.

Řídila mlčky, za ustavičného klapání tlačítek Caitlinina mobilu a občasného zapípání příchozí textovky.

„Chceš pustit nějakou muziku, drahoušku?“ prolomila nakonec ticho Lynn.

„Ty hovadiny, co máš v autě, teda určitě ne,“ odpověděla Caitlin, ale alespoň to pronesla dobromyslně.

„Nezkusíš něco naladit na rádiu?“

„Tak teda jo.“ Caitlin se naklonila a zapnula rádio. Hrálí zrovna starou písničku skupiny Scissor Sisters *I don't feel like dancing – Nechce se mi tancovat*.

„To je jak o mně,“ řekla Caitlin. „Mně taky dneska zrovna není do tance.“

Lynn se hořce usmála. V tu chvíli se zrovna dostaly pod světlo pouliční lampy a onen hubený vyděšený přízrak na sedadle spolujezdce její úsměv zamyšleně opětoval.

KAPITOLA

16

„A podívejme, kdo je tady! Dneska jste předběhl i masařky!“ pronesl Roy Grace, když, následován Lizzie Mantleovou, procházel kolem příslušnice pomocné policejní stráže a neochotně musel vzít na vědomí přítomnost reportéra brightonských novin *Argus*.

Ať už byl den, nebo noc, Kevin Spinella se vždycky objevil dřív než ostatní reportéři, zejména když věc zaváněla podezřelým úmrtím.

Anebo možná jen úmrtím. Možná že nos tohoto mladého reportéra, pronikavý jako břitva, dokázal stejně jako masařky vycítit smrt na šest kilometrů.

Anebo se dokázal nějak nabourat do nejnovější a důkladně zabezpečené policejní rádiové sítě. Grace měl ustavičně podezření, že Spinellu informuje někdo zevnitř, z řad policie, a byl rozhodnutý jednoho dne zjistit, kdo to je, ale momentálně jeho myšlenky zaměřovalo něco úplně jiného. Potřeboval se co nejrychleji dostat na večírek pořádaný pro vrchního supereintendenta Jima Wilkinsona, aby zjistil, co Cleo myslela tím, když mu chladně sdělila: *Musím ti to říct z očí do očí, ne po telefonu*. Co mu asi ta žena, kterou tolik miluje, chce říct? A proč mluvila tak odměřeně? Chce mu snad dát kopačky? Říct mu, že si našla někoho jiného? Anebo že se vrací ke svému někdejšímu příteli, tomu praštěnému advokátovi a znovuzrozenému křesťanovi?

Jasně, její bývalý chodil na Eton, a Grace věděl, že v tom se mu nikdy nevyrovná. Cleo pocházela ze zcela jiných kruhů, ze zcela odlišné společenské vrstvy. Její rodina byla bohatá, ona sama navštěvovala soukromou internátní školu a byla děsně inteligentní.

On byl ve srovnání s ní jen přihlouplý středostavovský polda a syn jiného středostavovského poldy. A netoužil se dostat někam výš; nechtěl být ničím jiným než tím, čím byl a vždycky bude. Miloval svou práci a své kolegy. S radostí přiznával, že kdyby mohl zastavit čas, chtěl by dělat svou práci navěky.

Uvědomuje si to Cleo?

Navzdory veškerým snahám držet krok s jejími vysokoškolskými studii filozofie na Open University za ní Grace zaostával. Nedošla náhodou k závěru, že prostě pro ni není dost chytrý?

„Rád vás vidím, detektive-superintendente Gracei a detektive-inspektore Mantleová.“

Reportér nasadil široký úsměv a vstoupil jim rovnou do cesty. Chvilí měli obličej tak blízko u sebe, že Grace cítil Spinellovu pepřmintovou žvýkačku.

„Tak co přivádí dva vyšší policisty v takovýto chladný večer do přístavu?“

Novinář měl hubený obličej s bystrými očima a krátký, moderní sestřih. Na sobě měl béžový fízlovský příšlášť s límcem vyhrnutým vzhůru a pod ním tenký letní oblek a pečlivě uvázanou kravatu. Jeho mokasíny s ozdobnými střapci se zdály být levné a hlučné.

„Podle oblečení nevypadáte, že byste šel na ryby,“ rýpla si do něj Lizzie Mantleová.

„Já lovím spíš fakta,“ odvětil a vzápětí tázavě pozvedl obočí. „Anebo že bych je spíš *bagroval lodním rypadlem?*“

Za zády mu odjížděla dodávka se znakem brightonského koronera. Spinella se otočil, chvílku se na ni díval, a pak se zase obrátil zpátky k oběma detektivům.

„Mohl by se mi někdo z vás k tomu vyjádřit?“

„V této fázi ne,“ odpověděl Grace. „Zítra po pitvě možná uspořádám tiskovou konferenci.“

Spinella si vytáhl zápisník a rychle ho rozevřel. „Takže možná jen další utopenec. Mohu vás v tom směru citovat?“

„Je mi líto, zatím to necháme bez komentáře,“ řekl na to Grace.

„Anebo možná pohřeb do moře?“

Grace prošel kolem něj směrem k autu. Spinella vyrazil a držel s ním krok.

„Trošku zvláštní, nemyslíte, že ho zatížili těmi kusy škvárobetonu?“

„Číslo mého mobilu máte. Zavolejte mi zítra kolem poledního. Třeba už budu něco vědět,“ snažil se ukončit debatu Grace.

„Jako třeba, kde se vzala na tom těle ta řezná rána?“

Grace se zastavil uprostřed chůze. Musel se hodně snažit, aby na to nic neřekl. *Odkud to sakra má?* Určitě od někoho z posádky. V minulosti již Spinella ukázal, že je mistrem ve vytahování informací z neznámých lidí.

Spinella se zazubil, protože věděl, že šlápl detektivovi na kuří oko. „Že by třeba nějaká rituální vražda? Černá magie?“

Grace chvatně přemýšlel. Nestál o žádné senzační titulky v zítřejších ranních novinách, které by vydělaly veřejnost. Ale možná má Spinella pravdu. Ta řezná rána byla velmi zvláštní. Bylo dost pravděpodobné, jak řekl Graham Lewis, že vznikla až po smrti. Že by opravdu při nějakém rituálu?

„Dobře. Domluvme se tedy. Když zatajíte všechno kromě základních faktů, tedy lodní rypadlo vytáhlo neidentifikované tělo, zítra hned po pitvě vám naliju čistého vína. Férová nabídka?“

„Možná spíš čistou vodu, vzhledem k tomu, kde se nacházíme,“ pokýval souhlasně hlavou Spinella. „Dobrá nabídka. Zamlouvá se mi, detektive-superintendente. Opravdu zamlouvá!“

KAPITOLA

17

Simona měla hlad a byla mokrá. Celé hodiny chodila v lijáku temnými městskými ulicemi. Tohle roční období bylo vždycky špatné. Chladné počasí zahánělo lidi do domů, turistů bylo málo. V nadcházejících týdnech budou snad bohatší úlovky. Blížily se totiž Vánoce a s nimi davy nakupujících.

Vlekla se kolem banky, která byla zavřená a okna měla potemnělá, a říkala si, co asi lidé v bankách dělají. Důležití lidé. Bohatí lidé. A pak tu byl hotel: hotelový vrátný si ji ostražitě prohlížel, jako kdyby jí chtěl dát najevo, že hlídá důležité lidi, kteří jsou uvnitř. Pak minula zavřený minimarket a hladově se zahleděla na konzervy s jídlem a kompoty.

Už neměla ani žádnou metalickou barvu, kterou by mohla vdechovat a zahánět tak bolesti od hladu. Večer se pohádala s Romeem. Poprali se o její poslední lahvičku, ta se rozbila a vylila do kanálu. Odkráčel se psem a zbytkem konzervy a řekl jí, že se jde schovat před deštěm. Ale ona měla hlad a nechtěla se vracet do podzemní díry dřív, než sežene nějaké jídlo. A navíc to mimino řvalo víc než kdy předtím.

Jediná věc, kterou od včerejška snědla, bylo pár hranolků, tenkých jako sirky – vybrala je z krabičky odhozené na chodníku před McDonaldem. Chvilí stála a žebrala před draze vyhlížející restaurací, přitahována vůní smažícího se česneku a pečících se mas, ale všichni ti slušní a spokojeně vyhlížející lidé, kteří vycházeli ven a nastupovali do svých aut, ji ignorovali, jako kdyby byla neviditelná.

Autá, taxíky a dodávky nyní projížděly kalužemi vody okolo ní. Šla dál. A protože měla tenisky už důkladně promočené, procházela jednou kaluží za druhou a bylo jí to jedno. Před ní bylo nádraží Gara de Nord – uvnitř bude sucho. Budou tam určitě někteří z jejích přátel, dokud je policie o půlnoci nevyhodí ven, a ti by mohli mít nějaké jídlo. A nebo se jí v nádražním obchodě, který bude ještě otevřený, podaří ukrást čokoládovou tyčinku.

Vystoupala po schodech a vešla dovnitř ohromného, spoře osvětleného hlavního bukurešťského železničního terminálu. Na podlaze tam byly louže, v nichž se třpytily podivné odrazy bílých, stropních sodíkových žárovek, jež se ve dvojicích táhly až k protějšímu konci budovy. Přimo vepředu, nad ní, se nacházela velká elektronická tabule s nápisem: PLECARI DEPARTURES. Kulaté hodiny nad tabulí ukazovaly 23.36.

Na tabuli byly uvedeny cílové stanice a odjezdové časy. Některé vlaky odjížděly ještě v noci, jiné až následující den ráno. Některá města a městečka podle jména znala, ale bylo tam i mnoho dalších, o nichž nikdy neslyšela. Lidí někdy mluvili o jiných místech, o tom, že v jiných zemích může člověk sehnat práci, za kterou dostane dobře zapláceno, a pak může bydlet v hezkém domě, v němž je vždycky teplo. Slyšela cvakavý, valivý zvuk kol železničních vagonů. Možná že by mohla nastoupit do vlaku a jet tam, kam pojede. A možná by tam bylo teplo, hodně jídla a nebřečela by tam mimina.

Po pravé straně minula zavřenou kavárnu s bílým nápisem METROPOL na modrém podkladě. Na zemi před ní seděl starý vousatý muž v kulichu, otrhaných šatech a gumákách. Vedle něj ležel špinavý spací pytel. Vše, co vlastnil, bylo nacpáno do kostkované nákupní tašky. Kývnutím dal najevo, že Simonu zná, a ona mu odpověděla. Podobně jako většina lidí z ulic znali se i ti dva podle tváří, ne podle jmen.

Napravo se nacházel jasně osvětlený stánek s cukrovinkami. Před ním stál automat, který měl nahoře napsáno NESCAFE. Modrý pult byl lemovaný skřínkami s nealkoholickými nápoji a lahvemi piva. Elegantně vyhlížející padesátník si v obchodě něco kupoval. Měl na sobě hnědou sportovní bundu, vyleštěné černé boty a plnil jednu tašku za druhou sušenkami, bonbony, čokoládou, oříšky a plechovkami nealko nápojů.

Chvilí stála a říkala si, zdali by nebyla příležitost něco ukrást, ale muž, který stánek provozoval, ji už zmerčil a sledoval ji zpoza pultu jako ostříž. Kdyby ji nechtyl on, pak by ji chytili ti dva policisté, a ona o výprask nestála. Možná